

Ngốc? Là Anh Hay Em

Contents

Ngốc? Là Anh Hay Em	1
1. Nhìn Anh	2
2. Anh- Ngày Ấy Và Bây Giờ...	4
3. Anh Cũng Có Lúc Yếu Mềm Như Thế..	5
4. Trời Nổi Gió...	6
5. Bây Giờ, Anh Đã Hiểu.	9
6. Sự Thật, Anh Có Yêu Em Không?(1)	10
7. Sự Thật, Anh Có Yêu Em Không?(2)	13
8. Nếu Em Trốn Tránh....	16
9. Giờ, Bắt Đầu Anh Nhé!	20
10. Bắt Đầu Những Ngày Hạnh Phúc.	23
11. Anh, Mình Sẽ Có Ngày Gặp Lại...	27
12. Gặp Lại, Sớm Thôi	31
13. Anh À, Em.....	35
14. Bên Anh, Mãi Mãi....	38
15. Ngoại Truyện 1	41
16. Ngoại Truyện 2	45
17. Ngoại Truyện 3	51
18. Ngoại Truyện 4	54

Ngốc? Là Anh Hay Em

Giới thiệu

Em nhìn anh không chớp mắt. Anh biết. Nhưng em đâu biết lúc anh nhìn em. . . .

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngoc-la-anh-hay-em>

1. Nhìn Anh

P/s: đã viết lại chap 1

Có một chiều mưa, anh đi sau tôi, nhìn tôi không chớp mắt.

Có một chiều nắng, tôi vẫn đi sau em, vẫn là cô bé tôi yêu ngày ấy.....

Tìm anh trong mưa, em không thấy...

Trộm nhìn em trong nắng, anh đâu hay...

TÔI- CÔ GÁI THEO ĐUỔI ANH

- Tôi đã nói rồi, lần thứ n rồi, em tránh xa tôi một chút.

- Em không thích!!!

- Em không có dây thần kinh xấu hổ sao? Con gái mà thế à???

Tôi nhe răng cười, đây là lần thứ bao nhiêu anh nói với tôi câu này rồi nhỉ? . Lần đầu, tôi giận tím tái mặt mày, lần 2 tôi chu mỏ kệt anh, lần thứ 3 tôi cười y như khirồi miễn dịch không quan tâm đến mấy câu đó nữa, y như anh nói với tôi tại này, thì nó lập tức sẽ truyền sang tại kia, và nó ra ...ngoài.

- Thôi mà, em theo đuổi anh là việc của em, anh kệ em đi.

Anh nhăn mặt:

- Cô nương ơi, cô thích tôi thì có thể lập FC mà, ôm máy tính rồi thương mấy tấm ảnh là được rồi, giống như mấy bạn khác thôi. Cô nương đâu cần chơi trội theo tôi mọi lúc mọi nơi thế....

Tôi nhăn nhó cười. Kệt anh, theo đuổi anh là việc của tôi, anh muốn quản cũng không được.

Chỉ có điều một đứa sinh viên năm nhất chân ướt chân ráo từ Sài Gòn ra chốn Hà Thành tấp nập này, vừa vào trường đã theo đuổi hotboy như tôi thì đúng là không giống người thường thật.

Kệt, quan điểm của tôi là kệ.

- Này, em làm cái gì thế?

- Khóac tay anh.

- Bỏ ra, em bệnh nặng quá rồi đó

- Anh, em mua nước cho anh này!

- Không cần

- Anh còn nói không cần. Vừa chơi bóng rổ xong anh không cần nước?

-.....

- Anh à ,em thích anh.

- Ừ

- Anh sẽ thích em chứ?

- Sẽ không

- Vì sao?

- Thích tôi cũng dễ dàng nói ra miệng như vậy. Tôi không tin vào lời nói.

-.....

- Anh à, đi với em đến một nơi nhé!

- Tôi được quyền từ chối sao?

- đương nhiên là không, anh nhất định phải đến nhé!

- Không biết được. Nhưng em phải hứa không ngu ngốc chờ tôi 2 tiếng đồng hồ như đợt trước nữa.

Tôi đưa mắt nhìn anh, anh còn nhớ..

Hôm đó, tôi hẹn anh, nhưng 2 tiếng đồng hồ không thấy mặt mũi anh đâu. Lúc đó trời mưa, rất lớn.

Cảm giác lạnh lẽo và đau khổ quẩn lấy tôi.

Khi theo đuổi một ai đó, bạn rất có thể sẽ bị bỏ rơi, bị thờ ơ, nhưng ít người dễ dàng bỏ cuộc.

Đó là sự nhiệt huyết của tuổi trẻ. Họ không thấy theo đuổi là việc khó khăn hay uống phí thời gian, họ chỉ yêu hết mình để sau này không hối hận.

Tôi không ngoại lệ

Mặc dù hôm đó mưa rất lớn, nhưng tôi vẫn không chịu đi về, còn ngây ngốc đứng dưới mưa gọi tên anh. Đến lúc tôi tưởng mình sắp chết vì lạnh cóng thì anh xuất hiện.

Anh hốt hoảng nhận ra tôi đang hồn hển và sốt cao vì dầm mưa. Anh vội gọi taxi, bế tôi lên đưa về nhà.

Tôi không hề giận, tôi lại có chút vui mừng.

Vì cuối cùng anh đã đến.

Tôi còn nghe rõ cái giọng giận dữ của anh khi khẽ vuốt mấy lọn tóc ướt của tôi:

- Ngu ngốc, quá ngu ngốc. Ngu ngốc hết thuốc chữa.

Tôi quả thật hết thuốc chữa. Sao anh lại giận chứ? Tôi phải giận mới đúng. Tôi đã đợi anh 2 giờ đồng hồ dưới cái thời tiết này cơ mà. Nhưng tôi không trách anh, mà còn để anh mắng tôi là “ngốc”. Tôi đúng là ngốc thật, vì anh đến rồi, tôi rất vui. Chỉ ít thì tôi cũng được anh quan tâm cơ mà. Bất chợt tôi mỉm cười, anh đến, thật sự không bỏ tôi lại nữa.....

Vì sao lại là “nữa”? Vì tôi luôn bám theo anh, còn anh thì chạy trốn tôi. Tôi hẹn anh thì anh sẽ không bao giờ có mặt, tôi với anh chỉ là đồ phiền phức. Các chàng trai thì ghét phiền phức. Anh cũng là con trai thôi.

Không, anh tốt hơn nhiều so với đám con trai ngoài kia chứ. Cao ráo, nước da không trắng như mấy tên công tử bột, ngũ quan cân đối, sống mũi thẳng, cằm cương nghị,... Đặc biệt là đôi mắt. Ôi nụ cười của anh có thể giết người được đấy chứ!! Anh học hành khỏi chê, anh rất giỏi các môn tự nhiên. Anh thích thể thao, nhất là bóng đá và bóng rổ. Anh thích đọc sách kinh dị và nghe nhạc khi rảnh rỗi. Anh luôn dịu hiền với mọi người nhưng lại rất có cá tính của một lãnh đạo, đó là lí do con gái thì mê anh như điên, còn con trai thì coi anh như thủ lĩnh. Bố anh có một công ti lớn với chi nhánh trên toàn quốc, mẹ anh trước đây cũng từng làm nhà giáo nhưng sau đó thì nghỉ dạy. Ngoài ra, tôi còn thuộc mọi thói quen của anh, biết cả những tật xấu của anh nữa. Tôi biết nhiều thứ về anh. Còn anh ngoài biết tôi là đứa con gái học chung trường với anh, kém anh 3 tuổi, nói nhiều, ngoại hình không xinh xắn như nhiều người và đặc biệt phiền phức ra, có lẽ anh chẳng biết gì về tôi nữa cả....

”Trên đường mưa

Em đợi anh

Như xưa..

Mùa hoa nở.

Dầu mưa...em cũng chờ..”

2. Anh- Ngày Ấy Và Bây Giờ...

” Anh bạn của anh không phải rất thú vị sao?”- Tôi trả lời thành thật.

Anh nghe tôi nói, ánh mắt thăm dò :” Thú vị? Thật sự thú vị??”

Anh hỏi làm gì chứ. Hồi trước tôi nói ầm ầm về lũ con trai khối trên, anh có hỏi gì đâu. Thật ra khi nói về lũ con trai mà đáng ra tôi phải gọi bằng ANH ấy, bao giờ tôi cũng khen ngợi thì ít mà châm biếm thì nhiều. Anh từng bảo tôi rằng:“Em quả nhiên không nói được câu nào tử tế”. Đó, hẳn là anh phải nghĩ câu nói của tôi có hàm ý trêu chọc gì chứ, vậy sao anh lại hỏi tôi. Chẳng lẽ anh lại tinh tế nhận ra khi nào tôi nói thật, khi nào đùa hay sao? Hay anh đangghen. Nghĩ đến đây tôi lại tự cười nhạo mình. Cứ hay suy nghĩ lạc quan rồi chúc lấy đau khổ. Con người khi yêu ngây ngốc vậy hay sao?

Tôi nuốt nước bọt, nhìn anh rồi nói: “Anh ấy thú vị thật mà. Nói chuyện rất thân thiện lại còn đẹp trai nữa...”

Tôi bịt mồm mình lại. Có ai ngu như tôi không trời: theo đuổi người ta mà đường hoàng ca ngợi chàng trai khác trước mặt anh, mà người đó tôi vừa mới một lần tiếp xúc. Tôi vội nhìn anh, lắp liếm:” Nhưng đương nhiên ai mà sánh được với Dương huynh, khẩu khí đầy mình, lại đẹp trai siêu phàm đây chứ”- tôi ăn nói hùng dũng, y hệt trong mấy bộ kiếm hiệp trên TV. Anh bật cười:

-“Dương huynh xin đa tạ ý tốt của Như muội!!”

Không phải chứ, anh đang đùa với tôi đó sao?? Anh từ trước đến nay trước mặt tôi đều không thích đùa cợt. Căn bản vì anh nói anh không hứng thú với mấy trò đùa của tôi. Ngày xưa anh thích đùa, bây giờ thì không- ít nhất là với tôi. Chàng trai này- thật sự khó hiểu. Tính tình còn khó đoán hơn việc đuổi hình bắt chữ (xin lỗi, đối với người hay tư duy khác người như tôi thì đuổi hình bắt chữ quả là “môn không dễ gì”)

Anh đang đùa với tôi, hay là đang đùa giỡn với tình cảm của tôi. Anh đang gần tôi, hay đang dần dần xa cách..

Anh bên tôi, sự khác lạ của anh làm tôi thật bất an.

Anh chuyển từ xa lánh sang quan tâm tôi, khiến tôi thật lo rằng tất cả sẽ biến mất.

Anh sẽ nghĩ sao khi biết tôi là ai? Giận dữ, điềm nhiên hay thất vọng, sẽ chấp nhận thứ tha hay ruồng rẫy ghét bỏ

Anh vì sao mà thay đổi? Tôi sẽ được anh quan tâm trong bao lâu nữa.....

Từ bao giờ, tôi trở nên hay suy nghĩ như vậy? Từ lúc nào, mọi hành động dù nhỏ của anh đều ảnh hưởng mạnh mẽ tới tôi như vậy?

Phải chăng con gái khi yêu đều nhạy cảm như thế?

-“Nghĩ gì thế?”- Anh ngạc nhiên nhìn tôi. Tôi bần thần bao lâu rồi nhỉ?

-“Không, chỉ là em thấy...”- tôi thật là.. nên nói sao đây.

-” À, tôi phát hiện ra cách em gọi tôi là ‘Dương huynh’ là không đúng. Nếu gọi thì phải là ‘Hoàng huynh’ chứ.”

-“Vậy anh gọi em là Như muội cũng sai luôn.”

-” Phải, bây giờ thì tôi đã hiểu”

-“Hiểu gì cơ ?”

-” Hóa ra ngu ngốc là bệnh truyền nhiễm”

-“.....”

Lại lợi dụng lúc này để nói tôi ngu ngốc đây mà. Anh.... đúng là đồ cơ hội. **ĐỒ CƠ HỘI ĐÁNG YÊU NHẤT TRÊN ĐỜI.**

.....Anh à, em thích anh nhiều lắm!!!

Nên nếu anh biết em là con của người ấy, anh sẽ không giận đúng không. Ngày đó mẹ em còn trẻ, bà còn ích kỉ. Nhưng anh sẽ hiểu cho mẹ em thôi đúng không?? Và anh cũng hiểu cho tình yêu của em nữa chứ?

3. Anh Cũng Có Lúc Yếu Mềm Như Thế..

Sân học viện đầy nắng.... Thơm tho và dịu mát. Anh đang ngồi trên ghế đá, ôn nhã nhìn lên những đám mây, tôi hỏi anh:

“Anh có vẻ thích ngắm trời nhỉ?”

Anh nhếch môi cười. Nhún vai nói với tôi :“Chúng ta đều hướng đến những người ta yêu thương. Nếu trên trời có người ta yêu, ta sẽ luôn nhìn lên trời, dù có nhìn thấy gì hay không”.

Giọng anh trầm thấp, nhưng thoang thoang trong nắng ấm. Tôi cũng nhìn lên:” Thật không ạ? Mà người yêu quý..... trên trời của anh là..”

-“Mẹ tôi”- anh trả lời như vậy.

Tôi đưa ánh mắt kinh ngạc nhìn anh. Anh chậm rãi:

-” Người mà tôi gọi mẹ bây giờ không phải mẹ đẻ của tôi. Mẹ tôi mất năm tôi mười tuổi. Đừng ngạc nhiên như vậy... Mẹ hiện tại của tôi rất tốt, không giống mẹ kế độc ác trong mấy bộ truyện hay phim mà em xem đâu”.

Tay tôi run lên. Chắc anh nghĩ rằng tôi đang ngạc nhiên cực độ. Không, không phải. Những điều anh kể vừa rồi tôi đã biết từ lâu, tôi chỉ không nghĩ rằng anh lại nói với tôi một cách trực tiếp như thế.

-” Em không tò mò vì sao mẹ tôi mất sao?”

Tôi mở to mắt, nhìn anh ..., tôi sao lại cần hỏi chứ....Vì tôi biết, tôi biết

Tôi hít một hơi sâu đầy lồng ngực, tiếng tôi- tôi chỉ sợ tiếng nói của tôi cũng run rẩy như lòng tôi bây giờ:

-”Nếu anh không muốn nói thì

em sẽ không hỏi.”

-“Mẹ tôi mất vì ung thư... Và..”

Tôi lại nhìn thẳng vào mắt anh, có chút lo lắng

-” Và suy nhược cơ thể ”- anh nói.

Tôi thở phào. Nhưng chờ đã Qua giọng nói của anh, tôi hiểu anh đang rất đau lòng.

Như có sức mạnh nào xúi giục rằng tôi phải an ủi anh, vì giờ anh đang rất buồn, rất đau. Vì anh rất yêu mẹ anh, anh đang nhớ mẹ anh. Vì vết thương của anh đang động đậy.

Tôi vươn tay nắm lấy anh, mỉm cười :“Anh à, anh đừng buồn nhé. Bác ở trên đó đang rất tự hào về anh. Vì anh rất đẹp trai, rất tài giỏi, rất..à....à rất thông minh”

Mãi tôi mới nghĩ ra từ **THÔNG MINH**, vì anh hơn người nhiều điểm, nhưng anh vẫn hay mắng tôi là ngu ngốc mà. Nên tôi sẽ khen anh thông minh, chắc chắn anh sẽ cười...

Ai ngờ anh nhìn thẳng vào mặt tôi, rất lâu, rất nghiêm túc, không có một ý cười nào trong mắt anh. Điều đó khiến mặt tôi đỏ lên. Tôi đúng là không nên đùa vào lúc này. Tôi cứ tưởng anh sẽ nói: “Em nghĩ ai cũng như em sao”, rồi cười nhẹ nhàng. Nhưng phản ứng này của anh thật là.. ngoài dự đoán của tôi. Rồi đột nhiên anh ôm tôi vào lòng...thật chặt. Anh vùi mặt vào vai tôi, thì thầm : “Chỉ một phút thôi.”

Tôi hiểu anh đang cần người chia sẻ, có lẽ quá lâu anh phải tỏ ra cứng rắn và mạnh mẽ trước mặt mọi người. Tôi hiểu giờ phút này đây, anh rất đơn độc, anh rất mềm yếu, anh rất mong được lắng nghe.

Nhìn anh như vậy cũng khiến lòng tôi đau như cắt. Tôi đưa tay, vỗ nhẹ lên vai anh : “Không sao, mọi chuyện qua rồi mà .Anh đừng buồn..... ..”

-“Em biết không? Hôm nay là ngày giỗ mẹ tôi.”

Tôi không biết, lần này thì tôi không biết hôm nay là ngày giỗ mẹ anh. Thảo nào mà ngày hôm nay anh rất trầm tư. Tôi còn nhất quyết lời anh ra ngoài với mình nữa chứ. Tôi thì thào vào tai anh: “Em xin lỗi” . Tôi thấy lòng nhộn nhạo bất an. Tôi chỉ mong anh đừng bao giờ buồn khổ, vì anh như vậy tôi đây cũng không vui sướng gì.

.....

Nắng lên, rạng rỡ và tươi đẹp vô cùng.

Vậy mà, lòng tôi lại nổi giông bão.....

Tôi không nhìn thấy ánh nắng len lỏi qua tầng lá, rồi tan biến trong không trung.

Tôi chỉ thấy ấm áp vì anh đang ôm tôi, rất chặt. Đôi bàn tay anh như đang cuộn lấy thân hình mảnh khảnh của tôi, khiến tôi cảm nhận rõ cơ thể anh đang run lên vì xúc động.

Vậy anh có cảm nhận được rằng tim tôi đang đập rất nhanh, rất nhanh vì anh hay không?

-“Em không phải xin lỗi. Em đâu có lỗi. Bây giờ thì chỉ cần em im lặng thôi, được chứ”. Anh nói, tay vẫn chưa buông tôi ra.

Tôi hít vào thật sâu, lí nhí ” Được ạ”.....

Chúng tôi cứ ôm nhau như vậy.

Tôi ước thời gian có thể ngừng lại.....cho tôi bên anh thế này.

Thật lâu, không chia xa.

Nhưng đời đâu như ta mong muốn....

Ta muốn trời lặng như trời lại nổi bão dông...

4. Trời Nổi Gió...

“Reng.... reng...reng”.

Chuông điện thoại đổ từng hồi. Tôi liếc nhìn màn hình. Là.. mẹ tôi.

Tôi nhấc máy:

-” Mẹ à?”

-” Đạo này thế nào rồi con?”- Giọng mẹ tôi đầy tình yêu và quan tâm.

-“Con ổn mẹ, con khỏe. Mẹ và dưỡng khỏe chứ ạ??”

-” Mẹ và dưỡng con sống rất tốt, con không phải lo. Mà ở kí túc xá như vậy được không con, sinh hoạt ổn chứ?”

-” Mọi thứ đều tốt mẹ ạ. Bạn cùng phòng với con cũng rất đáng yêu....”

Tôi nghe thấy tiếng thở dài ở đầu dây bên kia.

-“Sao thế mẹ?”- tôi lo lắng

-” Không có gì, chỉ là mẹ vô tâm quá. Con đã nhập học 3 tháng rồi mà mẹ vẫn chưa lên thăm chốn ăn chốn nghỉ của con. Con không trách mẹ chứ?”

-“Không sao đâu mẹ à, con tự lo được”

Phải, tôi tự lo được. Tôi giỏi chèo chống đến nỗi vừa vào đại học đã bám riết lấy anh-chàng hotboy của trường. Trước lời đàm tiếu của nhiều sinh viên, tôi cũng vẫn không từ bỏ. Vì anh, tôi sẽ không bỏ cuộc.

Tôi nói chuyện với mẹ khá lâu. Bà vẫn là người mẹ tuyệt vời với tôi, người thân yêu nhất của tôi, là nơi nương tựa quý báu của đứa con gái gốc gác này.

Nhưng anh sẽ nghĩ sao nếu gặp lại bà. GẶP LẠI??

Tôi không nên nghĩ nhiều nữa, dẫu sao thì tôi sẽ cố không để anh biết, để tôi có thể bên anh lâu hơn. Tôi sẽ che đậy kín bí mật này cho dù tôi không biết sẽ giấu được bao lâu nữa.

Kí túc xá vắng lặng lạ thường. Có lẽ vì hôm nay là chủ nhật. Tôi có nên đi tìm anh? Hay thôi, tôi nên để cho anh một ngày nghỉ đúng nghĩa. Anh cũng nên có dịp cách xa con hay ba hoa chích choè như thói để thanh thoi một chút. Nhưng việc không thấy mặt anh một ngày làm tôi thấy khó chịu kinh khủng..

Khác với dân tỉnh ngoài như tôi, anh quả là cậu ấm thủ đô thứ thiệt. Tôi cũng đã từng có vài năm sống nơi phố phường tấp nập này. Mà không đúng, tất cả những chua chát và ngọt ngào của tuổi thơ tôi đều gắn với thủ đô hoa lệ - nơi mà tôi quay lại sau 7 năm xa cách....

Hóa ra cũng 7 năm rồi. Đã bảy năm từ ngày cuối cùng khi tôi ra Hà Nội, học THCS được 3 tháng rồi đi.

Còn đúng ra, tôi đã xa nơi đây 12 năm, trừ đi 3 tháng tôi ra đây học năm lớp 6....

Vậy là tuổi thơ của tôi, đã qua nhanh như vậy....

Tôi chợt tiếc nuối thời con trẻ đi qua, ngây ngô, trong trẻo không tì vết...Nhưng thấm đẫm nỗi đau và đòn roi.

Tôi chợt nghĩ đến vì sao tôi không còn sợ hãi khi nghĩ về ngày bé, mặc dù nó không tốt đẹp gì. Tôi nhận ra rằng, đối mặt với quá khứ đau lòng, không phải ai trong chúng ta cũng thù hận hay chán ghét. Như tôi, tôi bình thản đón nhận, vì quay lưng lại với quá khứ thì phải thẳng người đón nhận tương lai.

Nhìn lại quá khứ là tốt. Nhưng đắm chìm trong quá khứ lại là việc rất ngu dốt.

Tuổi thơ của tôi đầy những trận đòn roi của cha để, đầy nước mắt và khổ đau của mẹ tôi. Nhưng tôi cũng không quên những giây phút hiếm hoi cười đùa, nghịch ngợm với lũ trẻ con trong khu tập thể cũ nát ngoại ô, hay những trò phá phách của lũ bạn khiến người lớn điên đầu vì khó chịu.

Ngày ấy quả thật là đã xa lắm rồi.....

Tôi nhận được điện thoại của anh:

-Xuống dưới kí túc xá ngay cho tôi. Em có 5 phút.

Anh khiến tôi ngớ người, anh đàn đợi tôi dưới cửa kí túc sao? Nhưng hôm nay là chủ nhật? Tôi không tìm anh sao anh lại tìm tôi??

Tôi đang định hỏi lại anh thì điện thoại đã cúp máy. Anh thật là. Gọi điện mà cũng như ra lệnh vậy. Một câu, đủ ý, dễ hiểu, khiong vòng vo, nhưng đủ để người khác y lệnh.

Anh tìm tôi rốt cục có việc gì??

Tôi có 5 phút chuẩn bị, mà nhìn này....

Tôi vốn không có ý ra ngoài, kí túc thì nam nữ tách biệt, nên sáng ra tôi không chuẩn bị gì hết. Tóc rối tung, quần áo ngủ xộc xệch, trông có vẻ ngái ngủ (sáng chủ nhật tôi thường dậy rất muộn). Tôi chỉ có 5' để thay cái bộ dạng "ma chê quỷ hờn" này.

Tôi buộc tóc cao lên, thay áo phong, quần bó, khoác tạm áo sơ mi dài bên ngoài. Ngắm mình trước gương trong tích tắc, chắc chắn để gương mặt mình không quá nhột nhạt, tôi tự đánh mấy phát vào gò má, khiến hai má đỏ lên.

....

Tôi tự nhận mình là 1 cô gái có nhan sắc không tệ. Nhiều cô gái trong kí túc còn khen tôi xinh nữa là...

Tôi nhanh chóng bước xuống, nhìn thấy anh đang thong dong nhàn hạ đút tay vào túi quần. Trùng hợp thật, anh mặc áo sơ mi gần giống màu áo tôi đang mặc. Tuy không giống hoàn toàn, nhưng thoạt nhìn khi anh và tôi đi cạnh nhau thì y như tình nhân mặc đồ đôi vậy.

Anh nhìn đồng hồ đeo tay, chép miệng:

- Chậm 2 phút. Tôi cho em 5 phút. Như vậy là tôi chờ em gần 10 phút.

Ồ hay, sao anh lại tính toán với tôi như vậy chứ??

Tôi cãi lại: " 7 phút thôi chứ"

"Tôi nghĩ là tôi đang làm tròn. Với cả tôi nói là GẦN 10' cơ mà."- Anh trả lời, mắt tràn ngập ý cười.

Anh... anh...anh. Thôi tôi thua. Tôi không nói được lại anh.

Nhưng tôi sẽ không thua nhanh đến vậy. Tôi bĩu môi:

- Người ta còn đợi anh 2 tiếng lận, không kêu ca gì. Mới đợi có chút xíu vậy mà tính toán thế sao.... Xấu tính chết được.

Đôi mắt anh hơi nheo lại. Tôi kệ anh, ung dung đi trước. Bỗng anh nắm chặt lấy bả vai tôi, vượt lên trước, nghi hoặc:

- Vẫn còn giận ??

Anh đang làm gì thế? Sao anh lại coi lời tôi là lời giận dỗi. Tôi công nhận là trong lời tôi có chút ý đó. Nhưng chẳng lẽ anh lại để ý đến như thế ...

Tôi không kịp phản ứng, anh đã đi trước, ném lại cho tôi một câu:

- Không ngờ em giận dai như vậy.

Vớ vẩn. Anh thật là. Cô nương như tôi thuộc người phóng khoáng, chân tình và đặc biệt không bao giờ giận dai.

- Anh đứng lại. Em không có giận dai.

- Đúng, em không giận dai...

Đẩy cuối cùng anh cũng nhượng bộ.

.. Mà là em thù dai- Tiếng anh muốn châm ngòi cái bình thuốc nổ của tôi chắc.

- Anh....- tôi nghiêng răng.

Anh cười thật tươi, anh thích chọc tôi lắm à??

Sân trường lại rộn tiếng cãi nhau của chúng tôi...

Những điều vui vẻ thế này còn kéo dài đến bao giờ.

Ước gì, là mãi mãi....

Nhưng mơ ước... vẫn chỉ là ước mơ.

5. Bây Giờ, Anh Đã Hiểu.

Ngày hôm nay

Trời nắng ráo, nhưng phẳng phát mây đen ...

Tôi vừa đi mua đồ ăn về. Đứa như tôi chỉ cần qua loa bữa trưa, rồi bữa tối mới quan trọng. Có thể là tôi khác người từ cách ăn uống mà đi.

Tôi nghe tiếng điện thoại reo, nhắc máy:

-“Mẹ ạ, con nghe.”

-” Mẹ đang ở dưới kí túc xá này, mau xuống đi. Mẹ mang nhiều đồ ăn cho con lắm”

Tôi ngỡ mình nghe nhầm chứ. Tôi bất ngờ, bàng hoàng một chút, và cũng có đôi phần vui mừng.

-” Con xuống ngay đây, mẹ đợi con chút.”

Tôi mừng quýnh, chạy ù xuống. Mẹ tôi, tôi nhớ bà quá.

Khi bạn xa nhà, người thân sẽ trở nên quan trọng hơn bao giờ hết.....

Tôi ôm chầm lấy mẹ tôi, giọng hình như run lên thì phải:

-” Mẹ,... mẹ ”

Mẹ có lẽ cũng xúc động y như tôi. Hai mẹ con lâu ngày gặp nhau, cũng mừng mừng, tủi tủi. Bà xoa đầu tôi:

- Ăn uống sao mà gầy quá vậy con...

- Mẹ à, lên phòng con rồi nói chuyện tiếp. Con xách đồ cho mẹ nhé.

Tôi đưa tay cầm túi đồ, bỗng đôi bàn tay cứng lại

- Ồ, hóa ra con dì đây à??

Tôi không nhầm, giọng nam trầm tĩnh bình ổn này,không ai khác,... là anh.

- À .. à,... cậu Dương, tôi, à... à, con gái tôi đây - Mẹ tôi ấp úng trả lời.

Tôi đứng chôn chân tại chỗ. Anh biết rồi. Thật sự biết rồi..... Vẫn thói quen gọi mẹ tôi là dì như xưa....

Hóa ra, anh gặp mẹ tôi ở cổng trường. Mẹ tôi nhìn anh, tuy có chút lơ mờ nhận ra, nhưng không nghĩ là anh. Còn anh vừa nhìn đã nhận ra mẹ tôi, anh nghi hồ gọi tên mẹ. Bà trả lời. Bà nhận ra con mắt của anh, nó vẫn chăm chăm nhìn sâu vào bà. Đôi mắt đại dương, có chút cảm hận ngày ấy bây giờ đang đứng trước mặt bà.... vẫn không hề thay đổi.

- Tại sao dì lại ở đây?

- Con gái tôi..... học ở trường nàynên.....tôi.....

-Lên thăm con gái - Tuy chỉ nghe lời kể lại của mẹ tôi, nhưng tôi hiểu được ngữ âm lạnh khốc của anh khi nói tiếp lời mẹ tôi như thế.

Bây giờ, anh đang đứng trước mặt tôi, ánh mắt lạnh đi, câu nói của anh vô hình như cơn gió mùa đông lạnh lẽo nhưng vẫn khiến người ta đau buốt đến thấu xương:

- Sao em nói mẹ em là công nhân về hưu. Còn nói bà đã ngoài 50 nữa. Theo tôi thấy thì không phải vậy...

- Em,...em..... em anh nghe em giải thích....

Giọng tôi hết như kẻ trộm bị bắt quả tang, muốn biện minh nhưng chẳng còn đường nào trốn chạy.

Anh nhếch môi cười. Nụ cười gượng gượng, nụ cười đau đớn. Nụ cười tươi đón ngã con tim tôi đâu rồi?

- Hóa ra là em vẫn lừa tôi. Hóa ra tôi vẫn là thằng ngốc..... Dì à, à...không, tôi thật không biết có nên gọi dì như vậy nữa hay không.... nhưng mà con gái dì diễn xuất không tồi đâu.

Lời của anh, như trăm ngàn cìn dao đâm sâu vào trái tim tôi.

Những từ ngữ của anh, khiến tôi muốn sống dở chết dở..

Câu nói của anh mạnh mẽ và lạnh lùng đến nỗi tước đi hết hơi thở của tôi....

Tôi không nói với anh về mẹ tôi. Nhưng tình cảm của tôi là thật, rất thật, tôi yêu anh...

Nhưng anh không hiểu. Anh cảm thấy bị lừa dối.

Việc anh vẫn gọi mẹ tôi là dì, chứng tỏ anh không còn hận mẹ tôi như trước nữa. Nhưng chính tôi, lại cào lên vết xước mới lành miệng của anh

Tôi nghĩ rằng anh đang từng bước chấp nhận tôi bước vào cuộc sống của anh, để tôi theo anh mọi nơi như thế.

Tôi nghĩ anh đã chú ý đến tôi

Cái ôm hôm đó, những cái nắm tay, những ánh mắt tràn ngập niềm vui khi anh trêu chọc tôi, cả cái cách anh nói tôi là “ngu ngốc” một cách dịu dàng nữa...

Tôi đã nghĩ rằng những ngày đó sẽ kéo dài mãi mãi.

Tôi đã nghĩ khi nào anh đồng ý chấp nhận tôi, tôi sẽ nói cho anh nghe sự thật.

Tôi đâu ngờ anh bắt ngờ phát hiện và coi tôi như kẻ dối lừa...

Đừng nghĩ rằng anh gọi mẹ tôi là dì mà nghĩ rằng chúng tôi có quan hệ huyết thống. Giữa chúng tôi không có chung máu mủ hay dòng dõi họ hàng gì cả.

Chỉ là mẹ tôi từng chăm sóc anh, nhưng đó là câu chuyện dài và đầy biến cố trái ngang.....

lời tác giả: cảm ơn các bạn đã chú tâm đón đọc truyện của mình trong thời gian qua. Xin hứa chap sau sẽ kể lại ẩn khúc của nhân vật.:))))))

6. Sự Thật, Anh Có Yêu Em Không?(1)

Năm đó tôi năm tuổi, quen với những trận say của bố đẻ...

Quen cả những trận đòn roi của bố với mẹ tôi.

Gia sản vì tính cờ bạc và rượu chè của bố tôi cũng tiêu tan hết.

Đến khi không còn 1 xu trong túi, nhà cửa cầm cố sạch, bố tôi đuổi cả hai mẹ con tôi ra khỏi nhà.

Mẹ tôi đang đau yếu, tôi thì quá nhỏ. Mẹ lại vốn không có họ hàng, bà lớn lên ở một cô nhi viện. Mẹ con tôi biết làm gì khi không có một hào trong túi, sức khỏe lại kiệt quệ.

Chúng tôi lúc ấy còn làm gì khác ngoài việc ăn xin ở khu chợ. Khi hai mẹ con tôi lê lét bẩn thỉu như thế, có vài người hiềm hoi con đã đến nghĩ ý đưa tôi về nuôi. Mẹ tôi đã nước mắt xuôi ngược bảo tôi đi theo họ, nếu không thì sẽ chết đói mất. Tôi gào khóc nhất định không chịu, bám riết lấy mẹ tôi. Thấy cảnh đó, những người muốn nhận nuôi tôi đều không nỡ, hoặc lắc đầu ngán ngẩm không đưa tôi đi nữa. Sau cùng mẹ tôi chỉ còn biết nhin tôi đau khổ, ánh mắt như nói bà đang cảm thấy rất có lỗi với tôi. Hai mẹ con tôi lúc đó đến hốc mắt cũng khô khóc, chỉ chờ số phận khép lại.

Đến cái ngày mà tôi tưởng mẹ con tôi như sắp chết đi, có một bà tiên bước ra cứu vớt lấy chúng tôi

Bà tiên đó- không ai khác, là mẹ anh....

Mẹ anh ngày đó bị ung thư ác tính, vì quá sốc, bà nhờ bố anh mua cho căn hộ, đưa anh ra sống cùng. Mẹ anh nói đó là khao khát cuối cùng của bà, đương nhiên bố anh không nỡ ngăn cản.

Bà không muốn sống cùng bố anh. Rất đơn giản. Bà không muốn ông thấy sắc mặt nhợt nhạt hằng ngày của bà, không muốn nhìn thấy bà xấu xí đi vì căn bệnh ung thư ác quỷ.

Suy cho cùng, đó cũng chỉ là suy nghĩ ích kỷ của một người phụ nữ xinh đẹp như mẹ anh mà thôi. Bà đâu biết rằng mỗi lần đến thăm bà, nhìn thấy nỗi đau đớn mà khối u kia hành hạ cơ thể bà; trái tim cha anh như nát ra trăm mảnh.

...

Tôi và mẹ được đưa về căn hộ đó. Không, mẹ anh yêu cầu 1 căn hộ, nhưng bố anh cho bà hẳn căn nhà khang trang, có cả đến vài người giúp việc.

Mẹ tôi được mẹ anh cứu giúp. Có lẽ phong thái chu đáo của mẹ tôi khiến mẹ anh rất ưa thích, tin tưởng cho mẹ tôi chăm sóc anh. Mẹ tôi với mẹ anh rất hợp nhau, cho nên hai người sớm thành bạn. Mẹ anh coi mẹ tôi như em gái, nên bảo anh gọi mẹ tôi bằng dì. Anh nghe lời, anh rất nghe lời mẹ.

Anh năm đó 8 tuổi. Anh biết bệnh của mẹ. Anh không tỏ ra đau buồn trước mắt bà, anh vẫn bày trò làm mẹ anh vui, nhưng tôi đã nhìn thấy anh bó gối khóc nức nở mỗi đêm.

Anh vẫn luôn cố tỏ ra mạnh mẽ như vậy...

Mẹ anh nhanh chóng tươi tỉnh hẳn lên. Bà không còn cô đơn nữa. Bây giờ bên cạnh bà có mẹ tôi, hai nghịch cảnh trở trêu gặp nhau, bao giờ cũng dễ đồng cảm. Mẹ anh cũng từng nói rằng bà cứu mẹ con tôi vì bà nhìn thấy cái éo le trong hoàn cảnh của chúng tôi lúc đó.

Mẹ tôi không cho tôi chơi với anh. Bà nói rằng dẫu sao thì anh vẫn là cậu chủ, còn chúng tôi chỉ là kẻ hầu. Dù có được bà chủ ưu ái đến đâu, thì tôi và mẹ vẫn ở phòng của người giúp việc.

Tôi không tiếp xúc với anh nhiều. Trong 2 năm đó, tôi chỉ coi anh như anh trai...

Trong 2 năm đó, bỗng chợt một hôm, mẹ anh dạo phố về xong thì sắc mặt rất tệ. Cũng từ hôm đó, bệnh tình của mẹ anh xấu đi rất nhiều. Bố anh đến chăm sóc mẹ anh nhiều hơn. Nhưng ánh mắt họ trao nhau khác đi. Mẹ anh là thờ ơ, phức tạp; còn bố anh là có lỗi, khổ đau.

Lúc này người ở bên cạnh mẹ anh nhiều nhất có lẽ là mẹ tôi. Và người mẹ anh muốn chia sẻ cũng là mẹ tôi.

Nhưng cũng thời gian này, mẹ tôi quen dưỡng tôi bây giờ. Ông là người đàn ông tốt, trung thực và có một công ti nhỏ trong Nam.

Điều quan trọng nhất là ông yêu thương mẹ tôi, bất chấp bà từng có một đời chồng và một đứa con riêng là tôi.

Cũng thời gian này, dưỡng tôi ra Bắc công tác, gặp mẹ tôi. Họ đem lòng cảm mến nhau, rồi mong muốn gần bó với nhau.

Cũng thời gian đó, dưỡng tôi nói mẹ tôi thôi làm ở nhà anh, theo ông vào Nam. Vì sau này, có thể không bao giờ ông trở lại Bắc nữa.

Mẹ tôi cuối cùng dẫn tôi rời khỏi nhà anh, theo dưỡng đi tìm hạnh phúc, rời đi lúc mẹ anh cần mẹ tôi nhất.

Mẹ anh là ân nhân, còn chúng tôi lúc ấy là kẻ vong ân phụ bạc.

Chúng tôi rời đi trong ánh mắt tiếc nuối, buồn khổ nhưng không có ý ngăn cản của mẹ anh, trong ánh mắt căm giận nhưng đầy níu kéo của anh.....

Mẹ tôi nhắm mắt, dắt tay tôi bước thẳng không dám quay đầu lại.

Cùng thời gian đó, mẹ anh mất vì suy kiệt sức lực và khối u ác tính. Cha anh hơn một năm sau cưới một người vợ xinh đẹp để chăm sóc anh.

Cùng một thời gian, mà xảy ra quá nhiều chuyện.

Cùng một thời gian, mà đứa trẻ như tôi chứng kiến hết thấy biến cố nọ đến biến cố kia, đổi thay nọ đến đổi thay kia....

Mẹ tôi đã bỏ đi, bỏ mặc ân nhân cứu mạng trong lúc người đó cần bà nhất.

Tôi không hề nói quá đâu. Khi ta gắn bó với một người hay tin tưởng ai đó, ta sẽ khao khát được cùng họ chia sẻ những nỗi đau cả về thể xác lẫn tinh thần trong cuộc đời. Trong trường hợp này là mẹ tôi.

Mẹ anh đã cứu mẹ con tôi khi mẹ con tôi sắp chết. Vậy mà trong lúc mẹ anh thoi thóp nỗi đau tận cùng thì mẹ con tôi lại bỏ đi mà không dám ngoảnh mặt nhìn lại.

Tôi nhớ ngày mẹ tôi đi, anh đã chạy đến, khóc trước mặt mẹ tôi: “Xin dì, cháu xin dì, dì đừng đi, mẹ cháu cần dì....”

Anh biết không, ngày đó dường tôi cũng rất cần mẹ tôi.

Mẹ anh nằm hơi co trên giường. Lúc mẹ tôi quyết định ra đi, có lẽ bà đã nghĩ rằng cả thế giới này đang quay lưng phản bội lại với bà. Người ta khi bị quan thì bao giờ cũng nghĩ ngợi nhiều như thế. Bà là người cô đơn nhất trên thế giới này. Bà tuyệt vọng.....

Tuy gắn bó với mẹ tôi chỉ 2 năm, nhưng có lẽ bà đã coi mẹ tôi như tri âm, như người nhà. Bà còn thậm chí bảo anh gọi mẹ tôi bằng “dì” nữa....

Mẹ tôi có lỗi với mẹ anh và anh rất nhiều...

Chính có lẽ vì cô đơn, tuyệt vọng lại không được sẻ chia, nên mẹ anh không lâu sau thì mất.

Tôi từng nghe nói, ý chí của người bệnh ảnh hưởng rất lớn đến bệnh tình. Tâm tình mẹ anh dạo đó đã rất phức tạp, việc mẹ tôi ra đi như liều thuốc độc đẩy bà đến cái chết nhanh hơn..

Nếu mẹ tôi ở lại, chia sẻ, tâm sự an ủi mẹ anh gắng gượng, thì bà sẽ còn cầm cự thêm ít năm nữa

Nếu....

Nếu tôi là anh, tôi cũng sẽ hận thấu xương mẹ tôi...

Nhưng tôi là con mẹ tôi, tôi không hận bà, tôi chỉ thấy thương bà...

Người đã vì hạnh phúc của mình mà quên đi nỗi đau của ân nhân

Tôi nhớ có câu nói :” Để có được hạnh phúc, đôi khi con người phải nhắm mắt để chà đạp lên nỗi đau của kẻ khác”...

Mẹ tôi không chà đạp lên nỗi đau của mẹ anh, mà bà quay lưng làm ngơ với nỗi đau ấy.

Tôi từng hỏi bà rằng bà có ân hận về chuyện đã xảy ra không. Bà đã trả lời tôi :” Mẹ ân hận, mẹ rất dằn vặt, đau khổ cho đến tận bây giờ. Nhưng nếu quay trở lại, thì mẹ vẫn muốn bên cạnh dưỡng con, muốn có hạnh phúc.”

Con người vốn là loài động vật ích kỷ. Luôn mong hạnh phúc và lựa chọn hạnh phúc..

Ai trong chúng ta cũng có một phần ích kỷ như vậy....

Năm tôi 12 tuổi, bước vào cấp hai. Dưỡng và mẹ năm tôi cãi nhau rất âm ỉ. Vì giận, bà dắt díu tôi ra Bắc, xin cho đi học tại trường cấp 2 tại Hà Nội. Còn bà thì xin làm rửa bát cho một bếp ăn ở thành phố.

Hồi đó, cảm giác trở về thành phố thật khác...

Trường của tôi lúc ấy hóa ra cũng là trường của anh. Với con bé mới lớn, vừa biết yêu ghét chưa rõ ràng với bạn khác giới, thì việc gặp anh khiến trái tim tôi chao đảo ngay từ đầu. Nụ cười, ánh mắt của anh, khiến cho con tim tôi lần đầu tiên không nghe theo sự chỉ bảo của não bộ.

Anh luôn cuốn hút như vậy..

Nhưng ba tháng sau, mẹ và dương tôi “gương vỡ lại lành”. Tôi đành ngậm ngùi để mối tình đầu ở lại thủ đô hoa lệ đầy nắng và mùi hoa sữa..

Tôi thích anh từ lâu vậy rồi!!!

Rồi tôi sống chết đấu tranh tư tưởng với mẹ tôi về chuyện ra Hà Nội học đại học. Dương tôi thì khác, ông đồng ý với lựa chọn của tôi. Ông còn luôn nhắc nhở đứa em cùng mẹ khác cha của tôi là phải học tập chí tiến thủ của tôi nữa...

Cuối cùng tôi cũng thi ra được đại học ở ngoài Bắc.

Tôi chỉ mong được ở Hà Nội để tìm anh. Tôi không ngờ ông trời giúp tôi gặp anh ngay tại ngôi trường đại học của mình nữa chứ. Tôi đã theo đuổi anh, theo đuổi mối tình càng xa cách càng thêm sâu đậm của tôi với anh.

Dương tôi từng nói rằng:” Hãy vì hạnh phúc của chính mình mà nắm bắt”

Ông trời vốn không giúp tôi, đây vốn là trò đùa trớ trêu của số phận...

Tôi là kẻ ích kỷ, tôi biết anh là ai, hận mẹ tôi thế nào, mà vẫn theo đuổi anh, Y NHƯ NGƯỜI LỮ HÀNH CHẠY THEO SAO BẮC ĐẪU.

Tôi đã ngu ngốc để vết thương trong anh sống dậy, đau đớn nhiều lần.

Mẹ tôi từng bị người khác cho là vô ơn. Còn tôi giờ đây là kẻ lừa dối....

Tôi ngu ngốc dối lừa anh, ngu ngốc chỉ nghĩ cho tình cảm của mình...

Tôi yêu anh mà thế sao..

Anh làm ơn đứng trước mặt em, mắng em là ngu ngốc được không??

Chỉ cần anh chịu xuất hiện thôi, trăm nghìn lần từ ngu ngốc cũng được...

7. Sự Thật, Anh Có Yêu Em Không?(2)

Tôi là diễn viên, còn đạo diễn là tạo hóa.....

Nhưng từ đầu đến cuối tôi yêu anh thật lòng, không hề diễn xuất.

Vậy mà cuối cùng anh cho rằng tôi là diễn viên. Vậy thì ai là đạo diễn thật sự khi không có diễn viên.

Không, chúng ta không sống để diễn, con người sinh ra là để yêu thương...

Đã lâu rồi tôi không gặp anh. Anh luôn tìm cách tránh mặt tôi, không cho tôi cơ hội giải thích..

Bây giờ anh còn nghe tôi nói nữa đâu?

Chiều mưa, ừ dột

Cách đây mấy tháng, tôi đã đứng đợi anh dưới cơn mưa thế này.

Anh còn dịu dàng bế tôi nữa.

Nhưng giờ chỉ còn mưa, tôi ngồi vẫn nơi này. Vẫn thời tiết ấy, vẫn chốn này, mà người đã ở nơi đâu? Tôi cứ ngỡ đã xa anh lâu lắm rồi...

Nửa tháng không gặp anh, ngày nào cũng là ngày ủ dột...

Tôi lấy điện thoại, gọi cho một số máy....

-” Anh à mình gặp nhau tại quán cafe gần trường nhé!”

Tôi ngồi trong quán cà phê, cảm giác ấm áp quanh thân nhưng vô cùng trống trải..

Hạo Phong đến quán, gương mặt anh cương nghị đầy khí chất. Đảo mắt vòng quanh quán, anh nhận ra tôi, mỉm cười nhẹ. Lại gần, kéo ghế anh ngồi xuống:

- Nếu em không gọi thì anh cũng đang định gọi cho em. Em với thằng Dương sao thế?

Tôi cúi mặt trước câu nói của anh Phong, không ngờ anh vào chủ đề chính nhanh như vậy.

- Không phải gọi anh vì chuyện đó hay sao? - Hạo Phong nghi hồ hỏi lại tôi

Tôi ngước mắt lên nhìn anh, cắn nhẹ môi dưới:

- Vâng, em gọi anh là để nói về anh Dương.....em...

- Em và nó cãi nhau hả? Nhưng không đến nỗi đó chứ?

- Đến nỗi gì cơ?? - Tôi nhanh chóng hỏi lại.

- Ờ..ờ thì nó tránh mặt em suốt, anh mà nhắc đến em thì nó rất tức giận, kêu anh không được nói nữa. Nửa tháng nay tâm tình nó rất không tốt, hay bực dọc lại hay buồn bã không tập trung. Không thấy em cạnh nó nên anh nghĩ hai người có chuyện... Anh hỏi nó cũng không nói....

Anh Phong ngừng lại, nhìn vào tôi. Tôi đang cúi đầu, cắn nhẹ môi dưới, lòng bàn tay đan vào nhau, khẽ run rẩy..

- Em nói đi, rốt cuộc là chuyện gì? Anh giúp được không?

Tôi lắc đầu. Anh đã không kể, thì tôi cũng không nên kể. Tôi chỉ ấp úng nói với anh Phong:

- Chuyện dài lắm, anh ạ. Em nhờ anh một việc được không...

- Được, bất cứ việc gì khiến thằng bạn anh trở về bình thường, anh xin nguyện xả thân, quyết không từ chối....

Anh Phong à, em không thể nào cười được. Mặc cho thường ngày em rất hay cười vì những lời nói đùa của anh...

Chúng tôi im lặng một lúc lâu, rồi anh Phong lên tiếng:

- Anh biết chuyện hai người anh không nên xen vào nhưng.... sau khi gặp em, thằng Dương nó đã vui vẻ hơn xưa rất nhiều, từ ngày mẹ nó mất, anh lần đầu thấy nó vì một cô gái mà cười nhiều như vậy. Nó cũng lần đầu tiên chăm sóc và nói chuyện với một người con gái như thế...Nó rất quan tâm em, dù nó không bao giờ nói ra.....

Tôi nghe Hạo Phong nói mà hốc mắt đỏ hoe, tôi nhớ anh, thật sự rất nhớ anh...

- Còn nữa, thằng Dương nó cũng nhớ em lắm Anh thường thấy nó chơi bóng xong rồi nuối tiếc nhìn lên hàng ghế khán giả em hay ngồi xem nó thi đấu. Nó cũng thường thần thờ nhìn ra khu thư viện để tìm em.....

Anh Hạo Phong à, xin anh đừng nói nữa ...

Thứ bên trong lồng ngực này thực sự rất đau!!!

Em thật không xứng với anh ấy.... Nhưng bây giờ em thực muốn gặp anh ấy quá...

Hôm nay, trời trong..

Trong trẻo nhưng rộng tuếch...

Anh đến rồi, thật là đến rồi....

Nửa tháng không gặp anh, đôi mắt anh vẫn sâu hút, gương mặt nam tính vẫn sáng đượm màu sắc cuốn hút. Chỉ có điều, anh gầy đi, rất dễ nhận thấy.

Hôm trước trong quán cafe, việc tôi nhờ anh Phong chính là giả vờ hẹn anh tại đây, rồi tôi sẽ đi ra để giải thích.

Không biết có kết quả hay không, nhưng tôi phải thử..

.....

Thấy tôi đi ra, anh lúc đầu rất kinh ngạc, dùng đôi mắt kia nhìn tôi từ trên xuống dưới, con ngươi nheo lại..

- Anh gầy đi..

- Em gầy đi...

Hai câu nói cùng một thời điểm nói ra, lại cùng một nội dung.

Điều quan trọng là anh nhận ra tôi gầy đi, trong khi chính bản thân tôi còn không biết điều đó. Tôi ngừng mắt lên nhìn anh.

Nhưng bắt gặp ánh mắt tự giễu của anh, ánh mắt tôi lập tức cúi xuống...

- Anh... anh.. nghe em nói ...em ...là....

Tôi không mở miệng được..

Anh lãnh đạm, nhếch môi:

- Sao, lại đến nhờ cả Hạo Phong giúp đỡ, bây giờ định bịa ra chuyện gì nữa đây? ” Đó không phải mẹ em, là mẹ nuôi”, không phải là cô định nói thế chứ?

Anh lúc trước gọi tôi là em, giờ ngữ âm khô khốc gọi tôi là “cô”....

Vừa xa lạ, vừa đau đớn.

Đau như muốn chết đi..

Nước mắt của tôi lặng lẽ rơi, thứ gì đó nghèn nghẹn ở cổ khiến tôi không nói được. Tôi chỉ lắc đầu, lắc đầu, lắc đầu...

Đồng tử anh mở rộng, anh bước đến, cầm lấy hai vai tôi, lắc mạnh:

- Em khóc cái gì chứ, tôi mới phải khóc. Em lừa dối tôi trắng trợn như vậy, tôi thật rất muốn đánh chết em. Tôi thậm chí còn không muốn gọi em là “em” nữa, tôi không muốn nhìn thấy em... Nhưng.... Tôi ...không làm được...

Những câu nói của anh làm lòng tôi đau quá. Nhưng câu cuối cùng của anh, anh nói là anh không thể làm được, không thể tàn nhẫn với tôi như trong ý niệm của anh....

Anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, gương mặt chúng tôi dường như tắt gần nhau...

Nhưng khoảng cách giữa chúng tôi thì lại rất rộng.

Lâu rồi tôi mới lại được ngắm anh...gần như thế..

Môi anh mím chặt, anh đang dằn vặt hay đấu tranh. Trong lòng anh liệu có chút khoảng trống dành cho tôi?

Tôi mở miệng lắp bắp:

- Anh... em... thực ra em vốn định nói cho anh, khi nào anh chấp nhận em, em sợ anh vẫn còn hận mẹ em, em sợ.... Tình cảm của em với anh là thật mà... anh.. nghe em được không??

Tôi nói lắp bắp, không ra câu cú.

Xin anh, nghe tôi lần này thôi...

Anh nhìn tôi, nhìn gương mặt giàn giụa nước mắt của tôi. Anh như có chút không đành, trong đôi mắt đau lòng nhìn tôi:

- Em biết không? Tôi đã từng nghĩ rằng tôi không còn hận mẹ em. Mẹ em lựa chọn hạnh phúc còn mẹ tôi sớm muộn cũng Nhưng, em lại lừa tôi, chẳng khác gì coi tôi là kẻ ngốc, tôi từng tin tưởng nếu cả thế giới này lừa tôi, thì em cũng sẽ không bao giờ nói dối tôi. Tôi tin tưởng em như vậy, em đã làm gì nào..

Anh tức giận, anh đau đớn, tôi không hiểu vì sao? Người ta chỉ đau đớn tột cùng như vậy khi bị người yêu thương nhất phản bội....

Anh từng tin tưởng tôi, rất tin...

Chỉ có điều niềm tin đó bây giờ không còn nữa.

Nếu tôi nói cho anh biết, nếu tôi không sợ hãi bịa chuyện về mẹ tôi, bây giờ có lẽ đã tốt hơn..

Giá như... ..

Giá như.....

Một kẻ cao ngạo, trọng chữ tín như anh ghét nhất là lừa dối. Người lừa dối anh lại là người theo đuổi anh, là con gái của người có lỗi với gia đình anh....

Tôi vốn hiểu rõ vậy sao còn ngu ngốc tự mình ngã xuống hố sâu...

.....

Anh cười đau khổ nhìn tôi, anh buông hai vai tôi, giọng đầy chế giễu:

- Tôi không hận mẹ em, tôi hận em.

Một câu, đủ để tôi sống dở chết dở...

Một câu đủ để tôi đau đớn tột cùng..

Anh quay lưng bước đi. Những bước chân nặng nề ,đau khổ.

Anh đau khổ gì chứ, có thể là nước mắt khiến tôi nhìn nhầm chẳng, kẻ đang đau muốn chết là tôi...

Hoàng hôn buông xuống, ánh sáng đỏ vàng của mặt trời tắt lịm trên mặt đất..

Lần đầu tiên trong cuộc đời, tôi thấy hoàng hôn thật thê lương, thật thê thảm, xấu xí....

8. Nếu Em Trốn Tránh....

Có lẽ tôi nên rời bỏ anh...

Nên thả tự do cho anh..

Vì lời của anh, khiến tôi quá mệt mỏi...

“Tôi không hận mẹ em, tôi hận em.”

Câu nói này khiến tôi mệt mỏi, khiến tôi đau khổ, khiến tôi... thật sống không bằng chết.

Có thể tôi sợ ngày nào đó, khi gặp anh, ngữ âm anh sẽ gần xuống: “tôi hận em”

Một câu đủ giết chết con tim tôi.

Tôi không tìm anh nữa, mỗi lần vô tình nhìn thấy anh, nước mắt tôi cứ tuôn ra, không tài nào kìm được....

Tôi không đến làm phiền anh nữa, không gọi điện buổi sáng, không nhắn tin kêu anh ngủ sớm vào đêm khuya, không đến sân bóng rổ xem anh tập luyện, không lặng lẽ để chai nước lại cho anh sau mỗi lần anh chơi bóng, không bám theo, không nhờ anh giảng bài,..... Tôi không làm hết thấy những thứ đó, những thứ mà tưởng chừng đã ăn sâu vào nếp sống của tôi.

Nhưng tôi đành từ bỏ chúng, tôi biến đi, anh sẽ hạnh phúc.

Tôi không bên anh, lòng anh sẽ đỡ đi thù hận.

Tôi mong anh sẽ hạnh phúc...

Nhưng tôi đang rất đau khổ, tôi đang rất nhớ anh..

Tôi muốn chạy đến sân bóng, đến thư viện, đến nhà tìm anh.. Nhưng tôi không thể...

Tôi không thể để cho trái tim bị xát muối lên lần nữa, trong khi nó có nhiều vết thương. Tôi sẽ trốn tránh, vì tôi sợ đối mặt.

Hôm nay, trời nắng...

Nắng buông nhẹ trên cành lá, thẩn thờ xuyên nhẹ qua những ngọn cây..

Tôi cầm cuốn sách đến trả thư viện. Tôi không muốn đến đó đâu, vì tôi có thể sẽ gặp anh.

Tôi không muốn đến đó đâu, tôi sợ phải nhớ lại, vì nơi đó có rất nhiều kỉ niệm khi tôi và anh bên nhau...

Nhưng tôi mượn cuốn sách này đã quá lâu, thậm chí cô quản lí thư viện đã gọi điện cho tôi yêu cầu trả sách, vì đó là cuốn mà nhiều người muốn mượn.

Tôi cất bước chân nặng nề ra khỏi kí túc xá, mây lững lờ trôi.

"Em tìm anh

Không thấy

Mây vẫn bay

Nào anh có hay"

Tôi bước vào thư viện. Vẫn mùi sách mới lẫn mùi sách cũ, vẫn những hàng ghế ngay ngắn thẳng hàng, những tủ sách lớn còn tươi màu gỗ...

Tôi đưa mắt nhìn quanh, cô quản lí thư viện đâu rồi? Lại đi đâu mắt không biết. Tôi chợt nhớ đến hồi mẫu giáo, cô giáo cũng thường bắt một đứa lên đọc bài, để cô đi "chém gió" với mấy cô bên lớp Hoa Hồng với lớp Hoa Sen. Thật là, chắc mấy cô lớp Hoa Sen và Hoa Hồng cũng cho mấy đứa nhỏ đọc bài để đi tám chuyện với cô bên lớp Hoa Hướng Dương của tôi.

Bất giác, tôi cười nhạt

Một câu chuyện cười của tôi từng kể trong kí túc xá với lũ con gái khiến chúng nó cười lăn lóc, hoa sen với chả hoa súng.

Bây giờ tôi mới phát hiện ra nó là câu truyện cười thật nhạt nhẽo, quá nhạt nhẽo...

Tôi ngồi xuống ghế, đợi cô quản lí thư viện trở về. Trường tôi bắt buộc sinh viên trả sách phải ký vào sổ, mà cái sổ đấy thì cô quản lí thư viện cầm.

Đưa mắt nhìn quanh, mắt tôi bất giác mở to, tôi thấy anh, là anh. Không sai vào đâu được.

Chỉ có điều, bên cạnh anh, có một cô gái.

Gương mặt thanh tú, nước da trắng hồng không tì vết, mái tóc đen mềm mại thả tự nhiên ôm lấy gương mặt trái xoan, quá xinh. Tôi nhận ra cô ấy. Mai Lan- hoa khôi năm thứ 2 trường tôi.

Quả như cái tên, gương mặt và dáng hình của cô ấy là sự kết hợp hoàn hảo giữa hai loài hoa: nét thanh tú của hoa mai và kiêu sa của loài lan.

Cô đang ngồi cạnh anh. Đang hỏi anh gì đó. Anh ôn nhã trả lời, ánh mắt không hề chán ghét.

Tôi nhận ra, họ quá đẹp đôi, anh điển trai, tài giỏi, còn cô xinh đẹp, yêu kiều.

Họ nên là một đôi, quá hợp

Tôi như người thừa. Một người thừa thãi.

Anh xứng đáng yêu người con gái như Mai Lan. Từ đầu tôi nghĩ gì mà tự tin theo đuổi anh như thế.

Nhưng nhìn họ như vậy khiến lòng tôi nhói đau, không thở được.

Tứ chi rã rời, quyển sách trên tay đột nhiên rơi xuống.

Cuốn sách to và nặng. Thư viện lại yên tĩnh. Khi sách rơi, đồng loạt người trong thư viện quay ra nhìn tôi.

Mai Lan ngừng lên, anh cũng ngừng đầu lên. Tôi nhìn anh..

Đứng bất động.

Rất lâu..

Đồng tử anh nheo lại, nhìn tôi.

Tiếng xì xào to nhỏ trong thư viện vắng lặng yên tĩnh thật quá rõ ràng, như đập thẳng vào đại não tôi, không hề qua đôi tai:

- Ê, con bé đó là đứa nhõng nhẽo theo anh Dương phải không?
- Chuẩn luôn, không nó thì ai?
- Trông cũng bình thường mà mặt dày phết..
- Chắc là bị anh Dương đá rồi.
- Ồ, Dương đang ngồi với Mai Lan kìa..
- Biết ngay mà, loại sinh viên mới vào trường đã theo đuổi người ta, anh Dương không chạy mất dép mới lạ.
- Khổ, giờ nhìn đôi kia hạnh phúc chắc nó đang điên lên.
- Mai Lan với anh Dương thì quá hợp.
- Ồ, thế mà có người đùa móc muốn chùi mâm son.
- Đúng là tội nghiệp, không biết lượng sức mình..

Quá cay độc!!!

Trước đây khi tôi vừa vào trường đã theo đuổi anh, cũng không ít người nói như thế..

Nhưng sao hôm nay nghe lại, lòng tôi lại quặn thắt từng hồi.

Trong lời của họ, không có chút an ủi hay thông cảm, chỉ có ý cười, trêu ghẹo và cố tình rạch sâu vào nỗi đau của tôi.

Nước mắt ơi, xin mày đừng chảy ra!

Không được rồi, tôi đang khóc. Ấm ức, đau khổ, tủi thân..... từng hàng nước mắt chảy xuống, nóng hổi...

Họ nói không sai, là tôi tự đa tình

Họ nói không sai, anh và Mai Lan xứng hơn.

Tôi chỉ biết cắn chặt môi, cúi đầu xuống, tay nắm mạnh vào áo khoác, quên cả việc lật sách lên.

- Tất cả im lặng!!

Một giọng nam giận dữ cất lên.

Là anh, là anh ...

- Ai còn hé răng nửa lời nữa, thì tự mình gánh chịu hậu quả. Câm hết cho tôi!!!

Câu nói của anh vừa ra lệnh, vừa đe dọa.

Rất uy quyền.

Ai mà dám động đến anh chứ, sinh viên xuất sắc, hotboy, cậu chủ, thậm chí đai đen Judo. Lời của anh đều đáng để người ta nể trọng

Đừng nói là anh đang nổi giận...

Tôi ngược lên nhìn, anh đã đứng trước mặt tôi từ lúc nào. Tôi ngạc nhiên, hết sức ngạc nhiên.

Anh lật cuốn sách lên.

Tôi cảm tưởng như cả thư viện đang nhìn chúng tôi.

Đúng lúc đó, cô quản lý thư viện bước vào.

- Chuyện gì thế?-cô hỏi

Không biết trả lời cô thế nào đây?

Anh đưa cuốn sách vào tay cô quản lý, chỉ vào tôi:” Cô ấy trả sách”

Khoan ,sao anh biết tôi đến để trả sách? Sao anh biết? Lúc tôi đến anh đang cặm cúi đọc sách cơ mà.

Nói dứt lời, anh cầm lấy cổ tay tôi, kéo tôi ra khỏi thư viện.

Anh đang cầm cổ tay tôi.

Lâu lắm rồi, anh không cầm tay tôi như vậy.

Tôi rất nhớ cảm giác này.....

Tôi chỉ kịp nghe tiếng nói vọng ra của cô quản lý:” Lũ trẻ bây giờ thật là..”

Tôi chỉ kịp nhìn thoáng qua đôi mắt thất vọng của Mai Lan.

Tôi còn nghe thấy vài tiếng thốt lên bất ngờ của mấy người trong thư viện.

Cảm giác này

Không thể diễn tả thành lời

Anh kéo tôi ra vườn hoa của trường, giọng anh nghe thoáng giận dữ:

- Em ngu ngốc đến vậy à? Em chỉ biết khóc thôi sao? Đám người đó nói như vậy mà em cũng không dám nói lại họ? Mà không nói lại thì cũng phải đi chỗ khác chứ, cứ ngồi đó mà chịu trận làm trò đùa cho họ sao?

Từ bao giờ...

Anh lại hay nói những câu thật dài với tôi như vậy?

Lâu lắm rồi..

Tôi mới nghe từ NGU NGỐC mà anh mắng tôi.

Những lời trong thư viện là để bảo vệ tôi?

Những lời vừa rồi là quan tâm hay trách móc??

Anh à, em nhớ anh quá...

Nên xin anh đừng biến đi mất. ..

- Em... em...thật ra....

- Em thật sự khiến tôi không biết nên đối xử với em như thế nào.

-.....

- Em nhiều nước mắt vậy hay sao? Từ ngày nói thích tôi đến giờ em đã khóc bao nhiêu lần rồi hả??

-.....

- Trả lời tôi đi.

Anh cầm vai tôi, lắc mạnh. Tôi có thể nói gì đây?

Rồi đột nhiên, tôi nói một câu chẳng liên quan đến câu hỏi của anh:

- Xin anh.. đừng hận em...

Nước mắt tôi lại rơi, đáng ghét.

Đôi mắt đang bùng bùng lửa giận của anh bỗng dịu xuống, buông hai vai tôi ra, anh thở dài, nhẹ nhàng lau nước mắt lần trên má tôi rồi quay lưng bước đi.

Hai hành động trái ngược nhau. Lau nước mắt là quan tâm, còn quay lưng đi là lạnh lùng, vô cảm.

Quá mâu thuẫn..

Hai động tác liền nhau mà không hề ăn khớp...

Liệu tâm tình anh hiện giờ có mâu thuẫn như vậy??

Anh có đang dần vật, đau khổ gì hay không?

Anh liệu có muốn tha thứ cho tôi...

Liệu anh có thích tôi, dù chỉ là một chút....

Xin anh đừng hận em? Thật sự xin anh đấy!!

Anh à? Anh có nhớ em như em nhớ anh không?

9. Giờ, Bắt Đầu Anh Nhé!

-Anh à, anh còn hận em không?

Mặc dù biết rằng câu hỏi này rất ngốc, nhưng là câu tôi muốn hỏi nhất...

Anh đã đến đây, lại còn chấp nhận chuyện cá cược của mẹ anh, chứng tỏ ít nhiều anh đã tin tưởng tôi...

Anh nhìn tôi, rất lâu, chăm chú. Đôi mắt ánh lên những tia sáng kì lạ...

- Lúc đến đây vốn định tha thứ cho em. Nhưng giờ thì phải xem xét lại..

- Tại sao chứ, em có làm gì đâu- Tôi cầm tay áo anh lắc lắc

- Em nhớ xem khi mẹ tôi chưa nói câu chuyện rõ ràng, em đã nói gì nào??

Tôi cố nhớ lại. Tôi có nói gì sai đâu..

Tôi mở tròn mắt nhìn anh, ra ý không hiểu.

Anh đột nhiên hắng giọng, không nhìn vào mắt tôi:

- Vậy ai nói câu “Cô yên tâm, cháu sẽ không bám theo anh Dương nữa” ??

Tôi để ý mặt anh hơi đỏ..

Anh giận vì câu đó??

Tôi mỉm cười

Anh nhớ rõ lời của tôi còn hơn tôi nữa...

Anh quả thật đáng yêu đến chết mất...

Để ý nụ cười ngơ ngẩn của tôi, anh không nhịn được cười theo, rồi nắm lấy cổ tay tôi kéo đi:

- Cười gì mà cười, đi theo tôi, nhanh lên...

Anh dẫn tôi đến một bãi cỏ rất rộng, rất xanh...

Tôi để ý, trời hôm nay rất đẹp. Ánh mặt trời vừa vặn ôm xuống mặt đất, không khí đầy hương hoa dại...

Tôi ngơ ngác nhìn anh...

Ánh mặt trời khẽ chiếu lên gương mặt anh, vài lọn tóc xoăn khẽ bay trong gió, đôi mắt xa xăm thăm màu biển, còn nụ cười thì chực chờ trên môi...

Tôi tự hỏi: Anh liệu có phải thiên thần.. một thiên thần tuyệt mỹ?

Nhưng không, người con trai trước mặt tôi đây là bằng xương, bằng thịt. Anh là người tôi yêu..

Anh khẽ nói:

- Em định nhìn tôi đến bao giờ, em nhìn nhiều như vậy mặt tôi mòn đi mất...

Tôi ngượng ngùng, tay vén lọn tóc mai đang phát phơ bay:

- Em.....em... À sao anh đưa em tới đây?

- Đây là nơi cha mẹ tôi gặp nhau...- anh đáp không chút ngập ngừng.

Tôi hiểu lời anh có nghĩa là mẹ đẻ anh và cha anh đã gặp nhau ở nơi tuyệt đẹp này..

Khi bạn yêu ai đó, bạn sẽ hiểu được lời của họ theo đúng nghĩa hơn...

Nghe thấy tiếng “mẹ đẻ” của anh, đột nhiên tôi cúi mặt, có chút sợ hãi. Tôi sợ anh còn hận tôi..

- Đừng lo lắng, tôi không còn hận em nữa, vì tôi không có quyền....

Bỗng nhiên, tôi ngừng mặt lên nhìn anh.

Bốn mắt chạm nhau.

Trái tim tôi loạn nhịp.

.....

- Em biết không? Mẹ em lựa chọn hạnh phúc là không sai, vì mẹ tôi sớm muộn gì cũng sẽ mất. Tôi không có quyền hận mẹ hiện giờ của mình vì tôi nợ bà công nuôi dưỡng, bà đã yêu thương tôi hơn cả chính con đẻ của mình. Tôi nhận ra hận một người thực tế là đổ lỗi cho người khác mà không dám tự nhìn nhận chính mình...

Anh cuối cùng cũng thông suốt rồi.

Chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi mà anh đã nghĩ được như vậy. Có lẽ anh đã suy nghĩ rất nhiều...

Đôi khi, mọi việc chỉ được giải quyết ổn thỏa khi con người ý thức đúng đắn.

Có những việc chỉ cần tâm thức tự hiểu, thì hành động là cách hiện thực hóa của tâm thức..

Tất cả thù hận, ghen ghét, đố kỵ, đau khổ,... đều là ở tâm thức mà ra. Ta chỉ có cách gỡ rối bằng chính tư duy của mình..

Đôi khi thứ ta cần không phải là sự hóa giải, không bằng lời nói và hành động, chỉ cần ta suy nghĩ thông suốt.

Anh đã làm như vậy..

Thật khiến tôi nể phục

Buông tất cả chán ghét và hận thù, ta sẽ hạnh phúc.

Tôi ngược lên nhìn anh, anh cúi xuống nhìn tôi. Trái tim tôi lại đập loạn trong lồng ngực.

Rồi...

Đột nhiên, anh ôm tôi vào lòng thật chặt:

- Ngốc ạ, tôi lại càng không có quyền hận em. Tôi nhiều lúc muốn tuyệt tình với em, nhưng tôi không thể. Tôi nhớ em. Tôi không ngủ được nếu không thấy tin nhắn của em. Tôi đã dặn lòng không được nghĩ đến em nhưng vẫn vô thức tìm kiếm em. Tôi không muốn em đau khổ vì tôi nữa, vì em khóc...tôi thật rất đau lòng.... Tôi từng nói rằng hận em, nhưng tâm tình lại hoàn toàn ngược lại....

Trái tim tôi- giờ phút này ngừng đập.

Những lời ngọt ngào này là dành cho tôi sao?

Tôi liệu có đang mơ không? Nếu là mơ, tôi tình nguyện không trở về thực tại...

Nhưng không phải mơ, vì tôi cảm nhận rõ lồng ngực ấm áp của anh, mùi hương bạc hà thoang thoảng trên cơ thể anh, cả vòng tay siết chặt của anh nữa.

Anh nhẹ nhàng siết chặt cái ôm thêm chút nữa, rồi khẽ thì thầm vào tai tôi:

- Em từ bao giờ đã trở nên quan trọng vậy chứ, ngốc. Anh nhận ra, anh không sống thiếu em được.

Tôi lại khóc..

Nhưng lần này không phải vì đau khổ...

Mà là vì hạnh phúc đến tột cùng.

Anh buông cái ôm, đặt hai tay lên vai tôi:

- Ngốc này, ..đối xử không tốt với em, em cũng khóc. Giờ đối tốt với em, em cũng khóc. Thật là...nín đi, ai nhìn lại tưởng anh bắt nạt con gái nhà lành thì chết..

Anh còn đùa được, tôi đang cảm động rơi nước mắt mà..

Nói rồi, anh nhẹ nhàng đưa tay lau nước mắt cho tôi.

Tôi hỏi anh, một câu ngốc xit:

- Anh có thích em không?

Môi anh thoáng lộ ý cười, rồi đột nhiên, anh hôn nhẹ lên mái tóc tôi, rồi lại ôm tôi vào lòng, thật chặt

- Em ngốc quá, em không nhận ra là anh đang tỏ tình sao? Anh không thích em, mà là rất, rất thích ...

Tôi cười, lẫn trong nước mắt hạnh phúc.

Hoàng hôn buông xuống, lộng lẫy mê người.

Cùng một cảnh, nhưng tâm trạng khác nhau, cảnh sắc cũng khác đi..

Anh nói thích tôi, như vậy là quá đủ.

Anh ôm tôi thật lâu, đó là quá hạnh phúc.

Cả nụ hôn phớt trên tóc tôi nữa...
Ngày hôm nay, giống như tôi được tái sinh vậy
Chuỗi ngày đau khổ khép lại, tôi lại có thể bên anh.
Sau những ngày mưa, ta sẽ thấy cầu vồng.
Có một câu rất hay: tình yêu đôi khi rất công bằng. Có yêu thì có khổ đau và ngược lại.
7 năm, tôi vẫn yêu thích một chàng trai.
Hôm nay, chàng trai đó thổ lộ với tôi...
Rũ bỏ mọi khổ đau, thù hận, hiểu lầm,...ai trong chúng ta cũng có thể hạnh phúc...
_____ còn nữa _____

10. Bắt Đầu Những Ngày Hạnh Phúc.

” Hạnh phúc là gì?
Chỉ khi ta có nhau..
Bao lâu ?
Mãi mãi”
Nắng, sáng sủa và tươi đẹp:
Chúng tôi gặp nhau ở công viên, anh qua kí túc xá đón tôi..
9h sáng, nắng vàng nhuộm hết những lá cây...
Tôi đang khoác vai anh, dựa vào cánh tay ấm áp.
- Giờ đi xem phim nhé anh!
Anh nhìn tôi, cười cười:
- Anh sẽ chấp nhận yêu cầu nhưng luôn có điều kiện.
Xí, với cả bạn gái cũng so đo keo kiệt, anh đúng là nhỏ mọn.
Tôi xì mặt, làm vẻ dỗi hờn, quay ra nhìn anh:
-Điều kiện? Với em mà anh cũng đòi điều kiện...
Anh nhếch môi, tự nhiên như không xoay người tôi lại:
- Đừng dùng ánh mắt đó để nhìn anh, không thì lập tức anh sẽ...
Anh sẽ làm sao?
Sao anh không nói tiếp?
Tôi lập tức muốn hỏi..
Nhưng anh cũng lập tức cúi xuống, môi anh phủ lấy môi tôi, một nụ hôn...
“Đừng dùng ánh mắt đó để nhìn anh, không thì lập tức anh sẽ...”. Câu nói đó tức khắc trở lại trong đầu tôi.
Ý anh là “Anh sẽ hôn tôi?”?
Ý nghĩ ngọt ngào này khiến cho tôi chỉ còn biết nhắm mắt lại để anh hôn. Lúc đầu là nhẹ nhàng, rồi dần như thấy không đủ, anh bắt đầu siết chặt vòng eo tôi, nâng gáy khiến nụ hôn trở nên nồng nhiệt. Tôi nghe tiếng tim mình đập liên hồi, hai má nóng rực, hai tay cũng vô thức vòng vào cổ anh đón nhận.

Thấy tôi không phản kháng mà còn hưởng ứng, anh lại càng nồng nhiệt, như muốn đem hơi thở của tôi nuốt trọn...

Đến khi hô hấp của cả hai trở nên khó khăn, anh mới lưu luyến rời khỏi môi tôi, lại thơm nhẹ lên trán tôi một cái.....

Tôi đánh khẽ vào lồng ngực anh:

- Đang ở công viên đó, anh kì quá à...
- Em xấu hổ sao?
- Em...em..không... Anh xấu chết được...
- Đâu, anh tốt mà. Thế lúc này em có thích không?
- Thích gì?- Tôi giả ngây, giả ngô
- Thích hôn.
- Anh thật là không biết xấu hổ.

Anh đúng là không có dây thần kinh xấu hổ, hoặc là chúng bị đứt hết rồi. Nụ hôn đầu đời bị anh chiếm đoạt ngang nhiên như vậy.

Anh đột nhiên nắm lấy tay tôi:

- Anh đương nhiên là biết xấu hổ. Nhưng chuyện đó đâu có sai, đâu có trái pháp luật. Anh còn muốn hét to ở đây là TÔI VỪA HÔN BẠN GÁI CỦA MÌNH ĐẤY, CÁC NGƯỜI CÓ GHEN TỊ KHÔNG??

Nói rồi, anh mở miệng to như muốn nói vậy thật. Tôi vội vàng bịt miệng anh lại:

- Anh điên à? Anh tính định lên đồn vì gây rối trật tự công cộng hả?

Anh nhẹ nhàng gỡ tay tôi trên miệng anh, giờ tay đang cầm tay tôi lên:

- Nếu lên đồn anh sẽ nói chú công an bắt cả em, vì em là nhân tố gây nên hành động phạm tội của anh.

-.....

Lời nói mang đậm ý đùa cợt..

Hóa ra anh lại hài hước đến vậy..

Tôi bật cười trước câu nói của anh. Tôi cứ cười, rồi lại ngược mắt nhìn anh, anh dịu dàng xoa đầu tôi:

- Ngốc, còn cười đến bao giờ. Không phải em muốn đi xem phim sao?

Tôi đợi anh mua bắp rang bơ, rồi cả hai sẽ cùng vào rạp..

Tôi nhìn ra bóng hình quen quen ở phía xa. Là Hạo Phong.

Tôi cất tiếng gọi, anh Phong quay lại mỉm cười. Rồi anh bước đến gần tôi, ánh mắt thân tình:

- Chị dâu, chị dâu ... thật vinh hạnh, vinh hạnh. Chồng chị đâu rồi?

Thật là muốn bóp nát mồm tên này, cứ mở miệng ra thì y rằng không có câu nào tử tế.

Tôi ngượng ngùng đáp lại:

- Anh ấy mua bắp rang, mà sao anh lại gọi em thế? Đội trưởng là anh cơ mà? Anh Dương còn dưới anh, sao em lại là "chị dâu được"?

Anh Phong nhìn tôi, giả vờ đau khổ:

- Chị dâu à, chồng chị thâm tím quyền hành, ai cũng coi cậu ta là thủ lĩnh, vậy nên anh dâu được chỉ huy. Người của cậu ta anh nên gọi tiếng "chị dâu" để khỏi đắc tội..

Miệng lưỡi dẻo quẹo, không biết đã có bao nhiêu cô chết với cái tên này?...

Nhưng cái cách gọi tôi là chị dâu mà xưng anh thật khiến tôi muốn cười lăn lộn...

Hạo Phong, anh rất biết nói đùa..

Ai chẳng biết anh không kém Hải Dương phen nào. Nghe nói anh còn giỏi Judo hơn cả anh ấy nữa. Anh có âm ức gì đâu mà tỏ bộ thê lương thế?

- Sao cậu lại ở đây?

Là tiếng của anh Dương..

Hạo Phong vẫn điềm tĩnh cười nói:

- Rạp chiếu phim này của nhà cậu à?

- Không.- ngữ âm anh không có chút đùa

- Vậy tôi ở đây liên quan gì đến cậu?- Anh Phong càng tươi hơn. (cái này gọi là được nước lấn tới)

- Nhưng mà cậu đang đứng cạnh bạn gái tôi.

Anh Phong: “.....”

Chúng tôi chỉ nói thêm với nhau được vài câu vì sắp đến giờ chiếu phim. Anh Phong nói với chúng tôi:

- Hai người xem phim vui vẻ!!! Tôi có việc đi trước.

Anh ta còn cố tình kéo dài hai chữ vui vẻ ...

Nói rồi anh quay đi, nhưng như nhớ ra chuyện gì đó, anh Phong quay lại hỏi anh:

- Hai người tính xem phim gì?

- Phim kinh dị- tôi hào hứng nói.

Đôi mắt anh Phong khê nheo lại, rồi anh ta bước tới nói thầm với anh, nhưng anh ta cố nói to đủ để cho tôi nghe thấy:

- Kinh dị cũng được. Nhưng lần sau, phải rủ cô ấy đi xem mấy bộ tình cảm lãng mạn có nhiều cảnh nóng bỏng 18+. Mấy bộ đó đoạn đầu có hơi ru ngủ tí, nhưng sau đó sẽ dần dần hay...

- Tôi sẽ ghi nhớ, cảm ơn cậu! Lúc đến đây, tôi cũng định vậy. Tiếc nỗi tôi không muốn cho người trẻ con như cô ấy xem...

Đỏ mặt..

Hai người kẻ tung người hứng trêu chọc tôi.

Nhưng anh nói tôi là “trẻ con” kia. Không phục, tôi nói có chút phản kháng:

- Em 19 rồi, không phải trẻ con.

Anh và anh Phong nhìn tôi cười.

- Em nôn nóng muốn xem như vậy?- Anh lên tiếng

-.....

- Vậy lần sau sẽ xem ..

-

Thật là, tôi ngu ngốc chết đi được.

Nhận thấy vẻ xấu hổ ngượng ngập lại có chút bất mãn của tôi, anh không nói không rằng xoa nhẹ tóc của tôi một cái.

Hạo Phong như đĩa phải vôi, nhìn thấy thế giã lên, ôm hay tay:

- Xin hai người đừng diễn cảnh tình cảm như vậy trước mặt tôi, nổi hết da gà lên rồi...

- Vậy cậu tìm một cô mà yêu đương cho đàng hoàng đi....

Hạo Phong nhún vai:

- Cậu tưởng tôi không muốn sao, nhưng giờ phải xác định tình cảm của mình đã.

- Anh Phong à, không phải anh có đối tượng rồi chứ?- tôi ngạc nhiên hỏi

Anh Phong không trả lời cứ thế bỏ đi.

Trên đời này còn có một Hạo Phong chỉ giỏi châm chọc người khác mà không xác định được tâm tư của mình...

Tôi khẽ mỉm cười.

Quay sang..

Anh đang nhìn tôi chăm chú.

-Gì thế? Trên mặt em có gì à?

- Không, em cười như vậy 5 giây rồi.

Kì cục, anh còn để ý cả thời gian tôi cười nữa.

- Hạo Phong nói chuyện khiến em vui vậy sao?- ngữ âm không cao, không thấp, nhưng không dễ chịu.

Không lẽ nào... anh đang ghen?

Ghen với bạn thân của mình...

Một dòng nước ngọt ngào chảy trong tim tôi. Anh đúng là.. ..thật khiến người ta yêu chết đi được.

- Anh ghen à?

-.....

Anh không trả lời, chứng tỏ anh thừa nhận. Anh ghét nói dối, nên anh thường chọn cách im lặng để thừa nhận những chuyện...khó thừa nhận.

Tôi thật sự vui, vì anh quan tâm tôi như vậy.

- Anh Phong biết cách nói đùa, rất thú vị...

- Vậy từ nay anh sẽ học cách nói đùa của cậu ấy. Để làm em cười...

Tôi không ngờ anh lại nói như vậy... Tôi không biết nên diễn tả cảm xúc hiện giờ thế nào.. Vui mừng, bất ngờ, cảm động.... tất cả xen lẫn vào với nhau.

- Anh à, anh.... chỉ cần bên em vậy thôi, không cần giống anh Phong đâu. Vì bên anh, em hạnh phúc hơn nhiều so với việc nói đùa của Hạo Phong. Người em thích là anh, mãi mãi chỉ có anh thôi.....

Câu nói yêu thương- như trong những câu truyện tôi vẫn đọc. Chàng trai yêu tôi ghen tuông và tôi sẽ nói với anh rằng “Người em thích mãi mãi chỉ có anh thôi”.

Tôi hôm nay, làm được rồi!!

Anh nhìn sâu vào mắt tôi, bắt giác ôm tôi vào lòng. Theo thói quen, tôi lại rúc vào vòm ngực rộng lớn của anh, ôm lại anh thật chặt.

- Nghe này ngốc, mấy câu này không được nói với tên nào nữa, cả đời chỉ được nói với anh thôi

-.....

- Còn nữa

-Dạ...

- Từ nay anh sẽ không làm em phải khóc nữa, anh sẽ khiến em cười. Bởi vì...anh yêu em.

.....

Nếu cầu vồng không xuất hiện trên nền trời ảm đạm sau mưa, thì cầu vồng vẫn hiện diện quanh tôi vì có anh bên cạnh.

Một câu:” Từ nay anh sẽ không làm em phải khóc nữa, anh sẽ khiến em cười. Bởi vì...anh yêu em.”

Câu nói đủ sức mạnh để tin tưởng.

Đủ ngọt ngào để yêu thương.

Đủ để tôi không bao giờ hối hận.

Chuông chiều đổ trên phía nhà thờ.

Kể từ hôm ấy thì đến giờ chúng tôi đã nửa tháng hẹn hò.

Vẫn dạo quanh Hà Nội trên chiếc moto của anh, vẫn những hàng kem, rạp phim, thư viện, bờ hồ,.....Vẫn những cái nắm tay thâm mật, những cái ôm thật chặt, nụ hôn tha thiết. Chúng tôi yêu nhau như thế, như bao đôi tình nhân khác.

Tôi có hạnh phúc trong tình yêu nhưng hạnh phúc hiện giờ không hề viên mãn....

Điện thoại tôi vừa reo..

Tiếng mẹ tôi..

” Con à, không ổn rồi, đừng con sắp phá sản....”

Sau đó là tiếng mẹ tôi khóc...

_____còn nữa_____

11. Anh, Mình Sẽ Có Ngày Gặp Lại...

Dừng tôi sắp phá sản!!

Không phải chứ, công ti của đừng tôi là một công ti nhỏ, ngày tôi ra ngoài Hà Nội học, công việc kinh doanh còn rất tốt, sao đương nhiên lại như vậy...

Mẹ tôi nói rằng, nợ xấu tồn đọng quá nhiều, vốn lưu động lại không có. Chuyện công ti đừng chồng đỡ được qua một thời gian như vậy là đã hết sức rồi. Ngân hàng không cho vay, đừng tôi liền linh vay tiền của bạn cho vay nặng lãi, kết quả là đầu tư thô lỗ. Đừng tôi tay trắng, lại mang hàng đồng nợ vào người...

Tôi xa nhà mới có 4 tháng, sao lại có thể? Cách một tháng trước tôi còn về nhà, sao tôi không hề hay biết.

Hóa ra là tôi quá vô tâm....

Liệu có phải tôi đã quá mải mê tìm kiếm hạnh phúc cá nhân mà quên mất mình vẫn còn một gia đình.

Rồi đột nhiên biến cố xảy ra, khiến tôi không lường trước được..

Gia đình là điểm tựa.

Dừng tôi như cha đẻ của tôi, không, ông tuyệt hơn rất nhiều so với người bố chỉ biết đánh đập và mắng chửi tôi, ông thương tôi như chính con gái ruột của mình...

Tôi biết làm gì bây giờ?

Tôi biết về đâu khi bão đông?

Tôi biết tôi phải quay về Nam một thời gian, dù không biết có thể giúp đỡ ông gì không nhưng ít ra tôi cũng phải trở lại, bên cạnh gia đình tôi lúc này...

Cơn gió cũng có lúc ngày phải dừng chân để trở về nơi chốn của mình..

Huống chi là con người....

Vậy nên, dù bạn đang ở đâu, thì cũng hãy trở về ngôi nhà của mình....

Mẹ tôi gọi điện quá đột ngột, khóc lóc dữ dội...

Nửa tiếng đồng hồ sau, em gái tôi (con dưỡng tôi và mẹ tôi) gọi điện cho tôi trong tiếng méo mào và nấc cục : mẹ tôi sốc, bất tỉnh hôn mê, dưỡng tôi bị lũ cho vay nặng lãi bắt đi, em gái tôi còn bị bọn chúng gọi điện uy hiếp...

Đất dưới chân tôi như sụt lún, mất toàn bộ tri giác. Thứ gì đó mằn mằn xối xả chảy xuống môi- nước mắt..

Đã bao lâu rồi tôi không khóc? Nước mắt cũng trở nên xa lạ?

Có một người con trai từ khi bày tỏ đã cấm tiết nước mắt của tôi- Là anh, Hoàng Hải Dương....

Tên anh lặp đi lặp lại trong đầu tôi, khiến cho nước mắt càng được dịp thi nhau rơi xuống....

Tôi nhớ anh, muốn tựa vào lồng ngực anh dựa dẫm...

Nhưng hoàn cảnh bây giờ không cho phép tôi quy lụy, không cho phép tôi được gục ngã..

Vì nếu bây giờ tôi gục ngã, mẹ và em gái tôi sẽ trông chờ vào ai, dưỡng tôi sẽ làm sao mà thôi tuyệt vọng. Tôi phải mạnh mẽ lên, phải cố gắng lên!

Gạt vùi nước mắt...

Tôi mua vé, bay vào Sài Gòn đêm đó...

Tôi không gọi điện cho anh, tôi không đủ tự tin khi nghe giọng nói của anh. Vì tôi biết, tôi sẽ phải xa anh một thời gian, giọng nói của anh sẽ giữ bước chân tôi ở lại...

Tôi gửi cho anh một tin nhắn dài, rồi bấm gửi trước khi lên máy bay:

” Anh à, dưỡng em phá sản rồi, gia đình em bây giờ rất rối, em phải quay về...

Em định gọi điện cho anh, nhưng không có can đảm. Em sợ em sẽ không thể đi khi nghe giọng nói của anh, em sợ lại dựa dẫm vào anh khiến anh phải nhận thêm rắc rối. Vậy nên, em quyết định vào Nam một thời gian, cố tìm cách giải quyết rồi sẽ quay về Bắc.

Đừng bảo em ngốc hay ích kỷ khi không nói cho anh. Vì ngay đến lúc trước khi lên máy bay, em mới có đủ dũng khí để gửi tin nhắn đi, em sợ mình sẽ chạy đến tìm anh khóc lóc mất....

Anh hãy đợi em nhé! Có ngày mình sẽ gặp nhau, sớm thôi anh ạ..

Em yêu anh”

Gửi xong tin nhắn, nước mắt tôi lại ứa ra. Một giọt thấm vào môi, mặn đắng....

5 năm sau.....

Trời trong, không có mây..

Tôi không ngờ đã lâu như vậy.

“Chị Như, chị nghĩ gì mà thần thờ thế”- tiếng một cô sinh viên năm nhất khiến tôi giật mình.

” À không, chị chỉ hơi mệt thôi”

” Vậy em không làm phiền chị nữa, chị nghỉ ngơi đi nhé”

Tôi cười gượng gạo đáp lại cô bé...

5 năm.. tôi giờ là sinh viên năm cuối...

5 năm, quá nhanh và cũng quá chậm..

Đừng hỏi tôi vì sao người to đầu đã 24 tuổi như tôi vẫn còn là sinh viên năm cuối. Vì chuyện năm đó, tôi đã phải bảo lưu kết quả học tập 2 năm.

5 năm trước, tôi trở về Sài Gòn. Tôi quyết định bán sạch nhà cửa, đất, cổ phiếu có trong tay (khi dựng tôi thành lập công ty đã chuyển nhượng cho tôi). Tôi đưa hết số tiền đó cho bọn vay nặng lãi, xin chúng thả dựng tôi. Nhưng rồi tôi biết chút tiền cởn con và những giọt nước mắt quỳ lết van xin không giữ được chúng bao lâu, tôi và mẹ đã chạy vạy hết họ hàng, làng xóm, nói nặn nhe để họ cho vay. Tôi đã gồng mình làm thêm, bảo mẹ kiếm mọi cách xoay vốn, bảo dựng tôi tìm chỗ trốn, để bọn vay nặng lãi không tìm ra mà đánh đập. Ba mẹ con tôi lại trở về khu ổ chuột, ăn uống sinh hoạt khốn đốn. Đêm nằm, ba mẹ con thường nhìn nhau khóc, khóc đến ướt gối...

Bọn vay nặng lãi vốn không phải lũ khoan dung. Chúng từng bắt em gái tôi, đến phá đồ trong cái nhà ổ chuột hôi thối không còn đồ đạc gì ra hồn của chúng tôi, gọi điện uy hiếp tôi mỗi đêm. Dọa nạt, nhục mạ, hành hạ, chúng tra tấn tôi hằng ngày bằng thứ cực hình đó, khiến tôi cơ hồ phát điên. Ngày đó tôi đối số điện thoại..

Số điện thoại chỉ có mẹ và em tôi biết....

Cũng không liên lạc được với anh, tôi sợ anh liên lụy, sợ anh sẽ rẻ rúm tôi. Tôi sợ phải đối mặt với anh, và càng không thể lộ diện lúc này. Lũ vay nặng lãi đang xiết nợ gia đình tôi.

Trải qua chuỗi ngày đau đớn tột cùng, chúng tôi quyết định làm sổ hộ khẩu, xin giấy chứng nhận hộ nghèo, xin vay ngân hàng, lấy tiền trả nợ. Nhưng số tiền túng quẫn thế ấy thì được bao nhiêu.... Một năm trốn chui trốn lủi, đắng đắng khổ đau...

Mất liên lạc....

Một năm không có anh..

Không điện thoại, không gặp gỡ.

Anh biến mất một năm trong mảnh kí ức vụn vỡ của tôi.

Tôi và mẹ nợ dựng nhiều quá, có lẽ cũng đến lúc phải trả nợ.

Nhưng có thể là ông trời thương chúng tôi, năm đó bọn vay nặng lãi buôn bán ma túy và liên quan đến đường dây buôn bán mại dâm. Chúng bị bắt cả đám, không sót một tên. Trinh sát và đội cảnh sát, bộ công an vào cuộc rất bất ngờ, triệt để. Nghe nói, lũ đó tham gia nhiều hành vi vi phạm luật pháp khác nữa...

Thoát lũ xiết nợ, dựng tôi trốn ở bên Thái luôn lách về Việt Nam.

Nhưng chúng tôi còn đồng nợ với họ hàng, làng xóm và ngân hàng.

Lúc đi vay, tôi thấy số tiền vay được quá nhỏ...

Khi phải trả, tôi nhận ra số tiền đó thực sự quá nhiều...

Chúng tôi lại còng lưng, chắt bóp từng đồng để trả nợ...

Tôi kính nợ, ghê tởm chữ “vay”...

.....Một năm rưỡi trôi qua, tôi không thể kìm lòng thêm được nữa trở về Hà Nội kiếm anh.

Tôi biết rằng mình chưa thể quay hẳn về Hà Nội, nhưng tôi muốn gặp anh, muốn xin lỗi anh, muốn ôm anh nghe anh kể chuyện....

Tôi nóng lòng....

Nhưng vô ích...

Khi tôi trở về Hà Nội, anh đã đi Mỹ, cách xa Hà Nội, cách xa Sài Gòn...

Mẹ anh nhìn thấy tôi, trong mắt bà có một tia oán trách... Nhưng rồi bà cũng ôm lấy tôi, nói rằng anh đã đi Mỹ rồi, cách đây 2 tháng....

Sớm hơn hai tháng nữa thôi, có lẽ anh sẽ ở lại, hoặc ít nhất tôi cũng được tiễn anh, chào tạm biệt anh..

Anh đi không lời từ biệt như tôi năm đó....

Mẹ anh nói rằng anh đã đi tìm tôi suốt hơn một năm, lặn lội vào Sài Gòn không ít lượt. Anh nói anh không từ bỏ, anh nói anh yêu tôi... Anh có biết gia đình tôi phải trốn chui lủi, đến họ hàng còn không biết chúng tôi ở đâu.

2 tháng trước, khi vô vọng từ Sài Gòn trở về, anh đồng ý với bố anh đi sang Mỹ học bằng tiến sĩ.

2 tháng trước, anh đã nói rằng bọn vay nặng lãi đã bị bắt, nhưng không ai thấy gia đình tôi đâu. Anh biết không? Lúc ấy chúng tôi không trốn đám cho vay nữa, chúng tôi phải đi trốn chính làng xóm, họ hàng của mình....

Mẹ anh nói ngày tôi đi anh đã đau lòng đến nỗi sống không bằng chết... Anh đã vô thức gọi tên tôi trong những giấc mơ, thần thờ đến những nơi mà chúng tôi từng hẹn hò. Anh còn suốt ngày cầm điện thoại, tuyệt đối không thay số vì sợ có ngày tôi sẽ gọi cho anh...

Em xin lỗi, em xin lỗi...

Tôi không biết ngày đó tôi đã khóc hết bao nhiêu nước mắt, thấm đẫm hai tay áo và giàn giụa khoé mi...

Tôi cũng không biết rằng, hôm đó khi nghe mẹ nói tôi đến tìm anh, anh đã lập tức mua vé máy bay chuyển gần nhất về Việt Nam..

Tôi lúc đó vẫn đang ở Hà Nội, tôi căn bản muốn ở lại đây để ghi nhớ lại những kỉ niệm của chúng tôi...Tôi bỗng nhiên không muốn chạy trốn nữa, tôi thấy mảnh đất Hà thành tấp nập này khi không có anh thì chẳng còn gì thú vị. Trong lúc ấy, anh bay thẳng vào Sài Gòn tìm tôi, chắc anh nghĩ rằng tôi đã về đây (vì bay sang Mỹ mất khá lâu). Chúng tôi không gặp được nhau...

Rồi anh nghe tin tôi vẫn đang ở Hà Nội, tôi thì hay anh vào Sài Gòn tìm mình. Vậy là anh từ Sài Gòn ra Hà Nội, còn tôi thì lập tức rời Hà Nội về Sài Gòn....

Chúng tôi lại không gặp nhau.

Sau đó, bố anh bắt anh đi Mỹ, không nên quyến luyến một đứa con gái như tôi.

Tôi đã nghĩ, tôi và anh không hề có duyên..

Chúng tôi như hai đường thẳng song song, chạy về hai phía, không bao giờ gặp mặt.

Ai nói Trái Đất này nhỏ bé, nếu nhỏ thì chúng tôi đã tìm được nhau...

Cũng vì thế giới này quá rộng, nên tôi và anh không thể trùng phùng...

Trên một dải chữ S thôi, hai miền nam -bắc mà không sao gặp được nhau.. Phải chăng thế giới quay tròn, càng quay ta càng xa nhau..

Bây giờ, cách nơi đây nửa vòng trái đất, anh thế nào...??

Còn Sài Gòn mưa nhiều, mưa rơi là em nhớ anh không kìm được..

- Chị à, sắp tới trường có buổi kỉ niệm thành lập trường, rất nhiều sinh viên cũ giờ đã thành đạt trở về, chị có đi không??- Cô bé sinh viên trong câu lạc bộ hỏi tôi

- Chị.. chưa biết được...

- Chị à, đi mà. Biết đâu chị lại gặp mấy sư huynh ngày xưa cùng khóa hoặc hơn khóa...

Chuyện tôi hơn tuổi mà vẫn học đại học cũng không có gì lạ. Nhưng tôi cũng hiếm khi chia sẻ việc này, chỉ với cô bé này là tôi có thiện cảm, cô bé khá thân với tôi. Thấy tôi không trả lời, nó tiếp tục:

- Đi mà chị, đi, đi với em. Em không muốn đi một mình...

- Ừ được rồi, để yên cho chị đọc sách..

Con bé cười híp mắt, đôi mắt sáng lạn như những vì sao...

Tôi bỗng nhớ trước đây mình như là người lữ hành đuổi theo sao Bắc Đẩu. Nhưng bây giờ, tôi muốn trở thành sao Bắc Đẩu để dẫn đường cho một người.....

Lời tác giả: nhiều mem kêu 1chap ngắn, h đủ dài chưa. Gõ muốn rụng tay luôn. TRUYỆN CÒN NỮA, mong cả nhà đón đọc

12. Gặp Lại, Sớm Thôi

P/s: thật sự là sorry những bạn đợi hoàn rồi mới đọc, mình lỡ tay xóa mất chap 1 rồi:((((hậu đậu quá. Mong mọi người lượng thứ. Mình cx đang rất đau khổ vì xóa chap 1 đi mất 2000 views lặn:((((

Nói là kỉ niệm ngày thành lập trường, mà lại tổ chức tiệc ngoài trời, có cả dạ vũ nữa chứ...

Thầy hiệu trưởng chắc dạo này hồi xuân.

Cũng tốt, tiệc ngoài trời xen kẽ phát biểu và tổ chức kỉ niệm còn hơn chán so với việc mấy nghìn sinh viên chen nhau trong cái hội trường với mấy tiết mục văn nghệ và màn hội nghị dài ngoằng. Chỉ ít tôi có thể chơi đùa mà quên đi những nỗi buồn nặng lòng khó chịu....dù chỉ là trong một buổi tối.

Tôi và Hạ Vi- cô bé sinh viên năm nhất (xuất hiện ở chap trước) cùng nhau chuẩn bị cho buổi tối kỉ niệm. Có lẽ khi đi dự tiệc kỉ niệm, tôi không nên đi với cô bé Hạ Vi dễ thương này, tôi sợ cái vẻ tinh nghịch, trong sáng của nó sẽ biến tôi thành bà chị già nua, xấu xí khi đi bên cạnh. Nhưng nhìn xem, tay nghề trang điểm của Hạ Vi rất khéo, tôi còn không nhận ra mình trước gương.

Gương mặt được trang điểm cầu kì.

Một bộ váy trên đầu gối với màu đen không chói mắt.

Mái tóc khẽ xoắn nhẹ buông xuống ôm lấy đôi vai...

Đôi guốc cao gót cao làm tôi thêm vẻ nữ tính....

Ai đứng trước gương kia?

Là tôi cô nàng 24 tuổi rồi sao?

Qua lớp trang điểm này, gương mặt tôi chỉ là vẻ buồn bã và nhớ nhung, cuối cùng tôi cũng chỉ là kẻ lấy son phấn mà tạo nên cái thần thái mới vốn không phải là mình....

-Su tử ,chị xinh chết đi được- Hạ Vi lên tiếng.

Tôi nhìn cô bé. Nét thanh xuân trẻ trung trên gương mặt cô khiến tôi nhớ lại tuổi 19 đã qua với bao nhiêu buồn vui, khổ đau và hạnh phúc..

19 tuổi, tôi cũng chưa bao giờ ăn mặc đẹp trước mặt anh như vậy...

Thật lạnh quá, cơn gió vừa ngang qua lạnh quá..

Làm tôi bỗng nhớ bờ vai ấm áp của anh.

5 năm nay, anh sống có tốt không?

Anh đã tìm được cô gái nào chưa? Nếu đã tìm được, tôi sẽ nguyện chúc phúc cho anh..

Không được khóc, tôi không được khóc, nếu không lớp trang điểm này sẽ nhoè đi...

Bữa tiệc bắt đầu.

Quá ồn ã...

Những ca khúc, những món ăn, những bàn tiệc, những tiếng hò reo, những tiếng chạm cốc..... Tôi nhận ra chỗ này quá đông đúc, mà tôi lại quá cô đơn.

Hạ Vi vừa đến đã bị một cậu bạn lôi đi. Con bé thật hợp với những bữa tiệc huyền ảo, không giống tôi-cô độc trong vô vụn người. Tôi nhận ra nếu không có anh thì mọi thứ đông vui đều trở nên nhạt nhẽo.

5 năm, cơ sao tôi không quên được.

Tôi chen chân lên đầu hàng ghế đầu ngồi, tôi biết tí nữa thảo nào đến giờ giao lưu và phát biểu thì kiếm chỗ ngồi rất khó khăn, nên tự mình ung dung ngồi lên hàng ghế đầu trước. Đằng nào thì mọi người cũng đang chơi vui vẻ, tôi không lo không tìm được chỗ

20h30

Đến phần giao lưu với học sinh cũ của trường.

Tôi biết ngay mà. Sinh viên đang trèo lên đầu nhau tìm chỗ ngồi, ăn mặc đẹp mà bây giờ không kiêng kị gì tranh chỗ nên thêm để ý. Tôi thấy mình có chút sáng suốt khi đi ngồi ghế trước. Khả năng tranh giành của tôi không tốt lắm.

Thế mà tại sao năm đó tôi lại “tranh” được anh với bao nhiêu cô gái....

.

Sống mũi tôi lại cay cay rồi....

Tôi nhìn lên sân khấu, bước ra sau lời giới thiệu của thầy hiệu trưởng, hai học sinh cũ ưu tú xuất sắc của trường.....

Không phải chứ...

Minh Hạo Phong.

và

Hoàng Hải Dương.

Tôi chết trân tại chỗ.

Anh đến.

Sao tôi quên mất anh là học sinh ưu tú của trường.

Sao tôi quên mất khả năng anh là học sinh cũ về giao lưu.

Hay thật...

Nực cười thật...

Đau đớn thật..

Mắt mở to, lòng dặn mình không được rơi nước mắt, tuyệt đối không..

Nhưng không xong rồi, mắt tôi đã ầng ậc nước.

Anh vẫn đẹp trai như vậy. Gương mặt cương nghị, sống mũi cao thẳng, mái tóc bông bênh như sóng. Đôi môi khẽ nhếch không vương chút bụi trần. Anh mặc một bộ vest đen, dáng người chuẩn. Tôi nghe rất rõ tiếng hò reo của đám sinh viên nữ khi anh và Hạo Phong bước ra....

Đôi mắt của anh, tôi không nhìn rõ. Vì mắt tôi đã nhoè đi vì nước mắt từ bao giờ..

Lòng đột ngột đau thắt. Vết thương vùi sâu trong kí ức lại bắt đầu rỉ máu từng hồi...

Tôi đưa tay lau nước mắt, không thể ngồi đây được nữa...

Tôi ngược lên nhìn anh, ánh mắt anh, hình như cũng đang nhìn tôi. Chết mất. Sao tôi lại chọn hàng ghế đầu, mà lại còn ở giữa thế này.

ÔNG TRỜI QUẢ LÀ KHÉO DÀY VỎ CON NGƯỜI.

Anh nhanh chóng đưa ánh mắt ra chỗ khác.

Tôi không thể ngồi thêm ở đây, một giây phút nào nữa...

Nếu không, tôi sẽ chết vì thiếu không khí..

Có ai nói với anh là xuất hiện ở đâu, thì khí khái của anh sẽ bức chết người ở đó không?

Tôi đang tính đứng lên, nhưng không được. Tôi ngồi hàng ghế đầu, tất cả đều đang rất im lặng lắng nghe, trước mặt tôi còn có thầy hiệu trưởng. Tôi mà đứng lên đi thì e rằng sẽ thành tâm điểm chú ý của trường và nhận được sự “yêu quý” đặc biệt của hiệu trưởng mất..

Nghĩ đến đây thôi, tôi đã nổi da gà.

Tôi đành ngồi im tại chỗ, cúi mặt xuống...

Câu hỏi của MC và câu trả lời của anh cứ xoay vòng trong đầu tôi.

Hạo Phong bây giờ đã là tổng giám đốc của một công ty lớn ở miền Bắc, tuổi trẻ tài cao.

Nhưng anh còn khiến người ta bàng hoàng hơn. Tốt nghiệp bằng tiến sĩ bên Mỹ. Làm chủ công ty của bố anh với chi nhánh trên toàn quốc và đang mở rộng hợp tác với một tập đoàn lớn ở Hoa Kỳ.

....

Hạo Phong vẫn vậy, vẫn biết nói đùa, biết cách trả lời thú vị khiến cả buổi lễ sôi nổi hẳn.

Vẫn là anh kiệm lời nhưng gọn ghẽ, đủ ý, lạnh lùng. Giọng nói nam tính vẫn không trầm không cao khiến người ta khó mà đoán được dụng ý..

Đã lâu lắm rồi, tôi mới nghe được giọng nói này.... Tôi nhớ, thật sự nhớ...

Nỗi nhớ ấy bây giờ chảy theo nước mắt. Tôi cúi mặt, cắn môi không cho tiếng nấc thoát ra khi mà lòng đang ngập tràn sóng gió.

Thật may, tất cả đang hướng lên sân khấu với hai anh chàng trai hoàn hảo. Không ai để ý đến tôi..

Đột nhiên, câu hỏi của MC với anh Dương làm cho tôi giật mình:

- Kỉ niệm lớn nhất khi bạn học ở trường đại học này là gì?

- Mối tình đầu.- Anh trả lời như không cần suy nghĩ.

“Ồ ...ồ...ồ...ồ...Ồ”

Cả trường hò hét lên, đám con gái la lên như đang gặp thần tượng Hàn Quốc.

Tôi vô thức ngẩng đầu nhìn anh.

Anh cũng đang nhìn tôi. Đôi mắt thâm sâu phức tạp. Ngày yêu anh, tôi đã tìm cách giải mã những bí ẩn không tên trong ánh mắt của anh.

Nhưng giờ đây ánh mắt ấy lại ngàn lần khó đoán biết hơn....

Ánh mắt đó cũng ngay lập tức dời đi.

Có lẽ, Hạo Phong cũng nhận ra sự hiện diện của tôi. Anh cười một nụ cười có xen bất ngờ, vui mừng và gượng gạo.

Xin ông trời, đừng dày vò tôi nữa.

5 năm, tôi thật không lúc nào k nhớ đến anh...

Muốn khóc, muốn đau, muốn hét lên, muốn chạy trốn...

Nhưng giờ đây, nước mắt đã khô, lòng đã chết, không thể hét và phải trực diện đối mặt....

Tôi nở nụ cười đau khổ, trên mặt nước mắt còn chưa khô....

Tôi nghe ba từ MỐI TÌNH ĐẦU.

Nghe đau đớn.

Tình đầu thì khó thành, mà suy cho cùng thì “tình đầu” đã là quá khứ. Nói như vậy là anh đã có “mối tình mới” rồi.

Tôi rất cuộc cũng chỉ là quá khứ, một phiền phức không mang lại hạnh phúc cho anh.

Tôi tưởng rằng khi gặp lại anh, nếu anh đã có người mới, thì tôi có thể mỉm cười mà chúc phúc cho anh. Tôi không ngờ bây giờ trái tim như muốn vỡ tan vì đau đớn.

Tình yêu.....

Thật là nhiều nỗi đau....

** **

Buổi lễ kết thúc.

Ngày hôm nay tôi không nên đến đây...

Một ngày toàn nước mắt.

Hóa ra tôi vẫn yếu đuối như vậy.

Tôi tưởng rằng mình đã mạnh mẽ lên nhiều trong suốt những năm tháng khốc liệt để trả nợ cho dương, những năm đại học chật chiu và làm thêm để cho dương và mẹ tôi yên lòng để tôi ra Bắc học tiếp.

Mẹ tôi không phản đối tôi yêu anh Dương. Bà nói bản năng của phụ nữ là hướng về hạnh phúc. Dương tôi khi biết chuyện anh đi Mỹ, đã đau khổ nói dương nợ tôi, dương có lỗi với tôi...

Không, tôi đã nói rằng tôi và anh không hề có duyên.

Chúng tôi như hai mảnh vỡ cửa vào nhau khiến cả hai chỉ thêm sứt mẻ....

Câu chuyện nhiều nước mắt....

Tôi bỗng nghe giọng nói sau lưng:

- Em chỉ biết khóc thôi à? 5 năm rồi sao vẫn như vậy?

Tôi không nghe nhầm, là giọng nói này...

- Anh Dương, anh Dương.....anh.....

Nước mắt lại tuôn ra như xối...

- Ngốc, đừng có gọi tên tôi. Tôi hận không thể đánh chết em.

Phải, chính là ngữ âm lạnh khốc này...

Tôi đứng trơ như khúc gỗ, nhìn anh. Anh gần tôi hơn lúc ở trên sân khấu nhiều. 5 năm, gương mặt xa cách năm năm. Tay tôi run lên nhưng đôi chân thì gần như bất động.

Đột nhiên, bóng người cao lớn của anh bước đến chỗ tôi. Anh bỗng ôm chặt lấy tôi, xiết vào trong lồng ngực:

- Đừng nói gì cả. Tôi đang rất giận, rất giận em.

Anh à, em lại khóc rồi.

Vì mùi hương bạc hà thoang thoảng đang xộc vào mũi tôi, khuôn ngực ấm áp rộng lớn như muốn vùi tôi vào trong đó. Bàn tay anh đang ôm thật chặt tôi như thể buông ra là tôi sẽ biến mất vậy...

Tôi không khống chế được tình cảm, cũng đưa tay ôm lấy anh...

Tôi chợt nhớ tin nhắn năm đó tôi gửi cho anh:

"Anh hãy đợi em nhé! Có ngày mình sẽ gặp nhau, sớm thôi anh ạ..

Em yêu anh"

_____ còn nữa _____

Lời tác giả: các mem ơi, thật tiếc 2000 views quá :(Đùa vậy thôi chứ các mem tiếp tục ủng hộ mình nhé!!!!

13. Anh À, Em....

Tôi không biết rằng 5 năm rồi tôi vẫn không thể quên.

Vẫn quá rõ ràng...

Thân thể anh và tôi dán chặt lấy nhau.

Tôi thật không thể thở được.

Nếu trên đời có phép màu dành cho mỗi người, thì phép màu của tôi là anh đã xuất hiện...

Ngay đây.

Rất gần...

Tôi nghe rõ tiếng tim đập trầm ỏn của anh, cảm nhận rõ đôi tay đang ghì chặt tôi vào lòng.

Ấm áp bao nhiêu..

-5 năm qua em trốn đủ chưa?- Anh lên tiếng.

-Anh à, em....

- Tôi đã như kẻ điên tìm kiếm em, em biết không?

- Anh à, em....

- Tôi đã muốn đánh chết em vì em trốn đi rồi bỏ lại cái tin nhắn quý quá đó.

- Em...

- Đừng lấp bấp nữa, em muốn tôi nổi giận hay sao?

- Em....không có...Em xin lỗi.

- Tôi không chấp nhận.

Gì cơ? Rõ ràng rồi, anh không cần lời xin lỗi ngu ngốc của tôi.

Con bé 19 tuổi đã để anh nhận quá nhiều lời xin lỗi rồi?

Nhưng tôi đã sai cái gì? Tôi là bất khả kháng mới rời xa anh. Anh nghĩ chỉ mình anh đau khổ chắc?

Anh lúc nào cũng khiến tôi như có lỗi, trong khi, lỗi lầm đâu phải lúc nào cũng do tôi gây ra.

Tôi đã 24 rồi, không còn là cô bé ngây ngốc nhận hết thảy về mình nữa.

Tôi lấy hết dũng khí, đẩy anh ra, thoát khỏi vòng tay của anh.

Lạnh quá..

Hóa ra vòng tay anh ấm áp như vậy... Nhưng vòng tay ấy đâu còn để dành cho tôi nữa.

Chủ động rời cái ôm của anh, cũng là cố gắng đến tột độ để dối lòng.

- Tại sao lúc nào cũng vậy.. Anh nghĩ chỉ mình anh khổ đau thôi à? Anh coi cảm nhận của em là cái gì, 5 năm qua em sống khổ sở như thế nào anh biết không?

Nói rồi, nước mắt lại tuôn ra như mưa..

Chết tiệt, tôi ghét sự yếu đuối của chính mình.

Đến cuối cùng, khi trách móc anh, tôi lại là kẻ khóc, lại là kẻ khổ đau.

Tôi cúi mặt xuống, không để ý ánh mắt đầy thâm lương và giận giữ của anh, không để ý bàn tay anh nắm chặt lại từ khi nào.

Anh nhanh chóng cầm lấy cổ tay tôi, lôi đi. Lần đầu tiên anh dùng sức với tôi như vậy...

Anh đang giận dữ? Vì cái gì? Vì tôi từ chối cái ôm của anh, hay là vì mấy lời vừa nãy.

Anh lôi tôi lên chiếc xe của anh, đặt tôi ngồi xuống, thắt dây an toàn, rồi cho xe đi thẳng.

Tôi hiểu anh. Lúc anh giận tốt nhất là ngoan ngoãn không chống cự, nếu không thì tự chuốc lấy hậu quả.

Gió vun vút lao bạt mạn bên ngoài cửa kính xe hơi. Anh đang lái xe rất nhanh..

Tôi và anh không nói chuyện với nhau ở trên xe, anh giận, tôi cũng giận. Anh trở nên bá đạo thích làm theo ý mình như vậy từ bao giờ?

Môi anh mím chặt, đôi mắt nhìn thẳng đường, bàn tay lớn nắm chặt vô lăng. Anh định đưa tôi đi đâu?

Anh dừng xe trước một ngôi biệt thự khá lớn, anh mở cửa xe, không nói không rằng kéo tôi xuống.

Tôi hơi rụt tay lại, hỏi anh:

- Đây là đâu?

- Nhà riêng của tôi- Anh trả lời dứt khoát, ngữ âm lạnh lùng.

Cái gì? Anh đưa tôi đến nhà anh làm gì vào buổi tối như thế này? Cô nam quả nữ??

Tôi bỗng nở một nụ cười tự giễu, tôi đang nghĩ linh tinh cái gì vậy? Biết đâu trong nhà kia lại có một cô gái xinh đẹp bên trong, anh mang tôi tới để chế giễu và cho tôi biết rằng không có tôi, anh vẫn sống rất tốt... Hoặc là cho tôi xem những thứ mà anh có trong suốt 5 năm qua: bằng tiến sĩ, giấy tờ công ty, hợp đồng liên doanh,... Anh sẽ đưa mấy thứ đó cho tôi và nói rằng:” Không đi tìm em tôi làm được rất nhiều thứ, em chỉ khiến người khác hao tổn tâm lực mà thôi”,.....

Tôi lại suy nghĩ những thứ vớ vẩn gì thế này....

Anh không phải loại người độc ác thích hành hạ vào vết thương của người khác như vậy.

Nhưng bây giờ anh đang giận, liệu anh có... Hay là 5 năm anh đã đổi thay, cũng không còn là chàng trai tôi quen biết nữa.

Tôi theo anh lên nhà, anh bây giờ quả thật đã rất thành đạt.

Quá đẹp, quá sang trọng..

Từ nội thất đến những đồ nhỏ cũng được lựa chọn khá cầu kì. Hình như anh sống một mình. Dép đi trong nhà chỉ có một đôi ngoài cửa, nhà vệ sinh cũng chỉ có một bàn chải. Tôi nhón chân đi thăm thú quanh nhà anh.

Đằng sau tôi là ánh mắt đang giận dữ bỗng hiền hòa như mặt biển xanh thẳm, đôi môi ai đó cũng như có ý cười.

Tôi khá vui vì phát hiện của mình: anh không có nuôi tình nhân trong nhà. Nhưng tôi lập tức nhận ra chẳng có tên CEO nào bao dưỡng tình nhân trong biệt thự của mình, nếu không thì hàng loạt trang nhất các mặt báo đều đưa tin rầm rộ, thêm mắm muối rồi thành tin đồn thất thiệt cũng nên...

Anh bây giờ, còn đủ kiên nhẫn cho tôi yêu anh thêm lần nữa?

Người ta nói, không nên để con trai chờ đợi quá lâu, vì đàn ông không kiên nhẫn để chờ một người phụ nữ.

Thật đáng tiếc, anh là đàn ông. Còn tôi là cô nàng để anh chờ suốt 5 năm.

Có lẽ là muộn quá rồi...

Quá trễ mất rồi...

Thôi, bên cạnh anh hôm nay rồi tôi sẽ biến mất. Có thể anh sẽ tìm được tình yêu vào ngày mai.

Mãi nghĩ ngợi lung tung, tôi không nhận ra anh đã đứng bên cạnh tôi từ lúc nào....Ánh mắt ôn nhu nhìn tôi:

- Lại nghĩ ngợi lung tung gì thế ngốc?

- Anh... Anh à...anh dẫn em đến nhà anh làm gì?

- Tôi cũng không rõ.

- Anh...anh rốt cuộc muốn gì?

- Muốn em bên cạnh tôi một lát

-.....

Phải, cạnh anh một lát thôi....Cho thỏa nhớ nhung trong năm năm đằng đẳng.

Chúng tôi là hai thế giới: anh tài giỏi hoàn mỹ còn tôi kém cỏi tầm thường. Khoảng thời gian xa nhau lại quá dài. Chia tay mà chưa bao giờ nói chia tay. Tình cảm theo thời gian mà dần dần có bức tường vô hình ngăn cách. Thân phận, địa vị, tư chất....tất cả những thứ đó, tôi đều đứng trái cực với anh.

Tôi như một kẻ ngốc, biết không nên ở cạnh anh mà vẫn muốn nghe lời bên anh một chút.

Anh kéo tay tôi đến bên bàn bếp, lấy một chai rượu tây đặt lên bàn. Tựa hồ như không, anh rót vào hai chiếc ly, đẩy một chiếc về phía tôi..

- Em, em....không ...uống được rượu...

Chết tiệt, lời tôi đêm hôm đến nhà anh, rồi mời tôi uống rượu, khiến tôi thật không thể không nghĩ đến những chuyện biến thái.

- Rượu này chất còn nhỏ, không phải lo lắng. Hơn nữa, chúng ta sẽ chơi một trò chơi.

- Dạ, trò chơi?

- Đúng, em thấy con xúc xắc này không? Ai mà xúc phải con nhỏ hơn thì phải chọn giữa uống rượu và trả lời thật lòng..

Anh nghĩ tôi là trẻ con chắc.

Tôi không còn là đứa nhóc 19 dễ bị anh lừa nữa rồi.

5 năm bươn trải đủ để tôi hiểu anh đang muốn tôi nói chuyện thật lòng với anh. Chỉ có điều anh cũng nhận ra giữa chúng tôi có khoảng cách, nên mới tìm đến rượu để tôi nói thật lòng. Nhưng tôi lại nói không thể uống rượu, nên anh mới nghĩ đến trò trẻ con này để dụ tôi...

Anh suy nghĩ chu toàn mà nhanh nhạy thật.

Xem ra anh vẫn xem tôi là cô nhóc không hiểu chuyện đời.

Anh nhầm rồi, xem ra anh không hiểu rằng ngoài việc còn yêu anh sâu nặng, tôi dường như đã thay đổi rất nhiều..

Tôi cười nửa miệng:

- Xem ra là anh muốn em nói thật lòng. Nhưng không cần bày ra trò vô vị này. Được rồi, em uống, em cũng sẽ nói thật, anh cũng vậy nhé!

Hết tối nay thôi, giải quyết mọi chuyện, rồi tôi sẽ để cho số phận an bài.

Tối nay thôi, vì chàng trai tôi yêu, tôi sẽ phá lệ mà uống say, mà thật lòng với anh và chính mình một lần...

Anh nhìn tôi ngạc nhiên, sau đó anh nhếch môi:

- Quả nhiên là tôi đánh giá thấp em. Nhưng tôi biết em không còn là cô gái ngây ngô ngày xưa nữa Em trưởng thành thật rồi..

Ngữ âm ân cần, ôn nhu.

Hóa ra anh bày trò không phải vì muốn tôi nói thật, anh chỉ muốn thử xem cách tôi đối đáp lại anh ra sao mà thôi. Vậy là anh đã chắc ngay từ đầu, tôi đã không còn là cô gái ngu dại ngày ấy nữa.

Hôm nay trời rất nhiều sao, y như năm đó tôi đợi anh đi chơi rồi giận dỗi vu vơ mà ngập tràn hạnh phúc.

Tôi đối mặt với anh, nhìn anh cầm trên tay ly rượu sóng sánh, ánh mắt lại thâm sâu như lòng biển đêm đông.

Đã lâu rồi, gương mặt anh vẫn tuyệt mỹ như vậy.

Tôi không còn nghĩ đến cảnh giới của mình nữa, tôi sẽ trút hết nỗi lòng, nói thật tất cả vào đêm nay. Ngày mai, cũng là lúc ném hết nỗi buồn vào quá khứ, để tôi sống một cuộc đời mới, và có lẽ cũng phải quên anh đi....

Tôi vừa uống vừa nói với anh thật nhiều, thật dài. Những câu chuyện không theo trình tự thời gian, càng không có thứ tự. Nước mắt tôi cũng tự động chảy ra. Rượu thấm vào dạ dày, quặn lên xót xa, như muốn thiêu cháy ngũ tạng. Rượu khiến tôi muốn nói hết, không kiêng kị gì. Dần mất đi lí trí, có lẽ tôi say rồi. .

Không nhanh vậy chứ, tôi biết bản thân mình không có khả năng uống nhưng cũng không thể mau gục ngã sau vài ly. Tôi ngược nhìn anh. Anh vẫn trầm tư, nhìn tôi với ánh mắt đau lòng, giận dữ, xót xa, day dứt....? Tôi say thật rồi, sao anh lại nhìn tôi như vậy được.

Thứ đáng ghét này có gì mà đàn ông lại yêu thích chứ..

Tôi không còn nghĩ được nhiều, chất cồn khiến tôi muốn nói thật nhiều, vừa muốn nói thật to. Nhưng tôi đang chóng mặt, hai tai ù đi, đầu ong ong, buồn nôn, khó chịu.

Tôi muốn ngủ, tôi buồn ngủ quá rồi.....

14. Bên Anh, Mãi Mãi....

Nặng lên, xuyên qua bức rèm mỏng...

A, đầu tôi đau quá, hạ thân cũng cứng ngắc, xương khớp cũng như rụng ra, đau đớn không thể cự mình được.

Khoan, tôi ngửi thấy mùi bạc hà thoang thoảng, mở mắt ra.

-A..Á Á Á Á Á

Tiếng hét của tôi

Chuyện quỷ quái gì đây?

Tôi nằm trên cánh tay anh, anh ôm ngang eo tôi, tôi cũng đang ôm anh.

Chỉ có điều.. cả hai đều không mặc quần áo.

- Mới sáng ra đã ồn ào rồi, cô ngốc này.

Giọng anh có vẻ như đang ngái ngủ, rất tự nhiên, anh xiết chặt vòng tay khiến tôi không thể giãy giụa.

Đêm qua xảy ra chuyện gì, không phải đã rõ quá rồi sao?

Tôi chỉ không thể tưởng tượng được người như anh lại lợi dụng hôm qua để làm cái việc đáng xấu hổ này.

Tối qua, tôi say.

Sáng nay tôi thấy cảnh này đây: quần áo của anh và tôi vứt xuống sàn nhà, anh và tôi lại thâm mật trên giường vậy. Xong rồi..

Sự trinh trắng tôi gìn giữ 24 năm trời cuối cùng cũng mất đi. Trong một cơn say..

Tôi thề sẽ không động đến rượu nữa...

Tôi ảm ức, tôi đau xót...Nước mắt lại tuôn ra, giàn giụa. Tại sao anh lại làm vậy với tôi? Tại sao?

Anh coi tôi rẻ mạt như vậy?

Hôm qua vì rất tin tưởng anh, tôi mới đồng ý ở lại uống rượu với anh.

Cái chuyện mà tôi nghĩ rằng mình suy nghĩ linh tinh cuối cùng cũng xảy ra rõ ràng trước mắt...

Anh cũng cảm thấy như cơ thể tôi đang run lên, anh bỏ tôi ra khỏi lồng ngực, mặt anh tối lại khi nhìn thấy những giọt nước mắt của tôi:

- Ngốc, sao lại khóc? Thật là, đau lắm hả? Anh xin lỗi, đêm qua anh...

- Tại sao lại đối xử với em như vậy? - tôi hỏi, ánh mắt có phần oán trách.

Anh nhìn thấy phản ứng của tôi, bỗng siết tôi vào ngực, đặt cằm lên đỉnh đầu tôi, vuốt nhẹ mái tóc rối của tôi:

- Vì anh yêu em, bé ngốc ạ!

Gì cơ, anh đang nói gì thế? Anh vẫn còn yêu tôi, 5 năm rồi mà tình yêu trong anh vẫn còn tồn tại..

Tôi ngược đi mắt ngân ngấn lệ nhìn anh với vẻ ngạc nhiên, anh chậm rãi nở nụ cười, giọng nói vô cùng kiên định:

- Những gì hôm qua anh đã làm, anh hoàn toàn tỉnh táo. Anh vẫn còn yêu em nhiều lắm ngốc ạ.. Bây giờ cả người cũng là của anh rồi, tuyệt đối không được thích thú theo tên nào khác nữa nghe chưa?

Tôi đang mơ à, nước mắt lại chảy ra, lần này là vì cảm động. Tôi không quan tâm nữa, tôi tin tưởng anh, rất tin.

- Đây, sao em vẫn còn khóc?

- Vì em vui...

- Ngốc quá. Từ bây giờ tuyệt đối không được rời xa anh nữa, nghe rõ chưa?

-Dạ.

- Cho dù em chạy đi đâu thì anh vẫn tìm được.

- Nói dối.

- Em không tin? Vậy thì buổi kỉ niệm thành lập trường là ai tổ chức?

- Không phải là anh chứ?

Anh mỉm cười, không đáp. Cái con người bá đạo này, cả cái đó mà cũng nghĩ ra được.

- Anh biết em vẫn học tại trường mà còn cố tình tổ chức cái buổi kỉ niệm đó, lại còn tự cho mình làm khách mời.- tôi nhin không được đánh nhẹ lên ngực anh.

- Tại anh muốn gặp em trong hoàn cảnh tự nhiên nhất, với lại sau 5 năm gặp lại anh muốn thấy em ăn mặc thật đẹp vì chính bản thân mình, chứ không phải vì anh... Anh muốn thấy cô gái 24 tuổi mạnh mẽ, tự tin, thấy em tự biết cách chăm sóc mình ở nơi đông người mà không có anh ở đó. .

Nước mắt tôi lại chảy ra, anh bá đạo như vậy, suy nghĩ cũng khác người luôn. Chỉ biết làm theo ý mình thôi.

- Tự nhiên cái con khỉ mốc. Anh làm em lúc đó đau lòng muốn chết - tôi hờn dỗi nhìn anh.

Anh nhẹ nhàng lau nước mắt cho tôi, khẽ thì thầm:

- Anh xin lỗi...

Anh lại ôm chặt lấy tôi.

Chết thật, giờ tôi mới cảm thấy anh và tôi còn chưa mặc quần áo, cảm giác da thịt đụng chạm khiến tôi đỏ mặt vì ngượng ngùng.

Ừ, đêm qua chúng tôi còn thân mật hơn, làm tôi sáng dậy đau muốn chết, nhưng lúc đó tôi say rượu, không tính.

Tôi đẩy anh ra, lấy chăn che người:

- Em đi mặc quần áo.

Đột nhiên, cánh tay tôi bị anh kéo lại, theo quán tính lại ngã nhào vào lòng anh..

- Còn định chạy hả ngốc? Anh không biết đâu, hôm qua là em dụ dỗ anh..- anh cười gian xảo.

- Em...không có..em..

- Em không nhớ gì sao, vậy để anh kể lại...

Tôi đưa tay bịt miệng anh lại, tôi có chút loáng thoáng nhớ. Chuyện mất mặt như vậy sao để anh nói ra được.

Anh nhìn tôi, mỉm cười:

- Em phải chịu trách nhiệm đi, hôm qua là lần đầu tiên của anh.

- Nhưng cũng là lần đầu tiên của em....

- Vậy, gả cho anh nhá..

Nhằm không vậy, anh đang cầu hôn tôi?

Chưa sáng đã ăn hiếp tôi, tôi không dễ tha cho anh như vậy đâu.

- Ai nói sẽ gả cho anh?

- Cả trái tim và cả người anh đều lấy hết rồi, không gả không được.

- Kệ anh, mặc anh, không gả...

- Thật không?

Tôi đưa ánh mắt chắc nịch nhìn anh :” Thật, em không gả cho anh”

-Thân lừa ưa nặng...

Nói rồi anh lấy hai tay cù tôi, khiến tôi nhột muốn chết luôn, tiếng cười đùa của tôi và anh vang khanh khách khắp căn phòng:

- Đủ rồi... ha ha... em nói đủ rồi,...em đồng ý, được chưa?

Động tác của anh bỗng dừng lại, khoé miệng cong lên...

Anh cúi xuống hôn nhẹ lên trán tôi, thì thầm:

- Ngốc...

- Suốt ngày mắng em ngốc, anh mới ngốc đó..

- Ủ ,anh ngốc. Ngốc nên mới để em chạy đi 5 năm như vậy. Nhưng suy đi tính lại thì em vẫn ngốc hơn.

Thật là khiến người ta tức ói máu mà!!!!

Rốt cuộc thì Ngốc? Là anh hay em?

- Anh à?

-Gi?

- Em yêu anh..

- Anh cũng yêu em, ngốc ạ..

Nắng đẹp như những mảnh pha lê vỡ tan trong không khí. Tiếng chim nhẹ nhàng hót trong sớm thu lành lạnh. Một làn gió khẽ thoảng qua như vô tình lay động những nhành hoa. Ngày hôm nay, thật đẹp...

Vậy là cuối cùng tôi cũng được ở bên người mình yêu, cũng có được hạnh phúc.

Bạn biết không, không phải là chúng ta xa nhau bao lâu mà là chúng ta yêu nhau được bao nhiêu.

Hạnh phúc không phải là cái bóng để ta đuổi theo nhưng nếu không cố gắng thì không bao giờ ta có được hạnh phúc.

Tình yêu là vị tha, là gác bỏ đi thù hận. Yêu là hi sinh, là chân thành. Tình yêu không có đúng, sai. Tình yêu chỉ có sâu nặng và mù quáng...

Trải qua bao nhiêu đau khổ, cuối cùng ta sẽ lại tìm về với nhau...

Dù chúng tôi đứng ở hai cực ngược nhau thì vẫn có thể bên nhau, cho đến suốt đời.

Bạn có đang yêu không? Nếu có bạn hãy yêu mà không cần đòi hỏi đáp trả.

Còn nếu chưa, thì sao không thử một lần. Hãy chờ đợi và chân thật, tôi tin một ngày không xa hạnh phúc sẽ mỉm cười với bạn

_____ hoàn chính văn_____

lời tác giả: phù, hoàn chính văn rồi, có thịt cá đàn ông nhá :))) Sau 1,2 ngày nữa sẽ có ngoại truyện về Hạo Phong nhé. Mong mọi người đón đọc!!!!

15. Ngoại Truyện 1

CÔ GÁI KHÔNG HẸN GẶP

Năm thứ 4 đại học của Hạo Phong...

Nhàm chán.

Chán đến mức vô vị.

Tên bạn Hải Dương quái quỷ cuối cùng cũng có người yêu thương. Một người yêu hẳn ta sâu đậm đến cốt tủy...

Còn anh, đường đường là đại thiếu gia nhà họ Minh mà vẫn cô đơn gổ chiếc. Bực mình thật. Nhặt nhèo thật..

Minh Hạo Phong cũng có ngày muốn yêu đương tử tế, không muốn trêu hoa ghẹo nguyệt nữa...

Đám con gái theo anh vô số. Anh cũng đâu kém gì Hải Dương. Chỉ có điều Hải Dương có vẻ đẹp tuấn tú phong tình, bí ẩn nhưng nho nhã; còn Hạo Phong thì khác: mang trong mình một chút cái đẹp hoang dại, mạnh mẽ của một người con trai khí chất.

Hai chàng trai khác nhau như vậy, sao lại có thể trở thành bạn thân?

Một người thì thâm sâu, lạnh lùng như biển cả, còn một người thì hài hước, tươi vui như ánh mặt trời...Họ vốn dĩ khác nhau.

Nhưng Minh Hạo Phong không quan tâm, thứ anh quan tâm có 4 thứ:

1. Thể thao
2. Gia đình và bạn bè
3. Tương lai
4. Thể thao, gia đình, bạn bè và tương lai.

Hạo Phong thích thể thao, đặc biệt là môn bóng rổ. Anh cũng là đội trưởng đội bóng rổ của trường.

Hạo Phong không thuộc loại người tính khí lạnh lùng. Anh cũng rất trọng tình cảm, đặc biệt là tình thân và tình bạn.

Anh cũng rất chú trọng đến tương lai. Khi tốt nghiệp xong, anh phải trở thành một ông chủ công ty rượu lớn nhất miền Bắc. Khả năng tương lai phải gánh trọng trách với anh là hoàn toàn tuyệt đối.

Nhưng Hạo Phong nghĩ rằng, ngoài việc chuẩn bị tốt cho tương lai thì phải sống tốt ở tương lai trước đã..

Nên người ta sẽ dễ thấy một Hạo Phong “ăn chơi” trước chứ không phải một người lúc nào cũng ý thức trách nhiệm về bản thân.

Nhưng mối quan tâm của Hạo Phong bây giờ còn dành cho một người nữa: Mai Lan - khoa khô năm thứ 2 của trường.

Không phải Hạo Phong chưa từng hẹn hò với hoa khôi, chỉ có điều trong mắt cậu, cô gái có tên Mai Lan này quả thật rất đặc biệt..

Yêu từ cái nhìn đầu tiên?

Xa xỉ, vớ vẩn.

Hạo Phong đây không tin vào tình yêu sét đánh hay định mệnh gì đó. Nếu yêu kiểu vậy thì ra đường vào trời mưa rồi cho sét đánh cháy thui người đi, rồi ôm nhau xuống Diêm Vương mà sống đời đời kiếp kiếp ở dưới âm ti, không cần đầu thai nữa...

Trời ạ, sao một Hạo Phong vui vẻ, giỏi cười cợt lại đi có những suy nghĩ cay độc đó. Anh biết thừa nhiều đôi quanh mình cũng đến với nhau bằng thứ sét đánh thần kì đó mà vẫn hạnh phúc như thường. Đường nhiên không phải dưới âm phủ...

Vậy sao anh lại buồn bực?

Vì hôm nay Mai Lan bị bỏ lại ở thư viện. Mà người bỏ cô, không ai khác là cái tên chết bầm Hoàng Hải Dương.

Ờ thì hẳn bảo vệ cái tình yêu mặn nồng của hẳn, nhưng đâu nhất thiết phải làm tổn thương Mai Lan. Bỏ đi không nói một tiếng, khiến cho Mai Lan khóc không thành tiếng...

Hạo Phong từng tự hỏi: tại sao con gái trên đời này đều thích Hải Dương? Cả Mai Lan cũng không ngoại lệ?

Bỗng nhiên, một chút ghen tị dâng trong lòng. Nhưng rồi nhanh chóng bị lí trí của Hạo Phong dập tắt. Anh không phải kẻ mù quáng, càng không giống kẻ không biết phân biệt phải trái, đúng sai.

Khi anh đến bên Mai Lan, ngỏ lời với cô. Không phải lần đầu tiên. Nhưng lời nói yếu ớt và cũng đầy cương quyết của cô đã làm anh đau khổ:

" Em xin lỗi, Hạo Phong. Nhưng em không thể thích anh, càng không muốn lợi dụng tình cảm của anh. Tuy rằng anh Dương không thích em, nhưng em càng không thể ép mình thích anh. Em thật không muốn nói những lời này, nhưng em thật không muốn cả hai phải tổn thương. Em xin lỗi, nhưng người em thích không phải là anh.."

Phải, người Mai Lan sẽ chẳng bao giờ là anh? Tại sao anh biết trước điều đó rồi, mà vẫn cố chấp không thừa nhận. Để bây giờ đau khổ thế này. Lần đầu tiên trong 22 năm cuộc đời Hạo Phong bị một cô gái từ chối..

Nhưng khi bị từ chối, cũng rất nhanh, Hạo Phong đáp lại:

" Em không phải xin lỗi, em không có lỗi. Tại anh bày tỏ đường đột, đúng là tình cảm không thể gò ép được. Nhưng em yên tâm, anh sẽ luôn bên cạnh em. Nếu tên Hải Dương còn đối đãi với em như hôm ở thư viện, anh sẽ cho hẳn biết tay."

Hạo Phong nở nụ cười, quay lưng bước đi, nhưng lòng lại đang chảy máu.

Cuối cùng, thì một tên gán mác playboy như anh chính thức thất tình....

Quán cafe Feels.

Vắng lặng.

Hạo Phong chọn một bàn ngồi phía trong, nhìn ra một khoảng đất trống... Có lẽ anh cần yên tĩnh một lát.

Nhưng chẳng ngồi được bao lâu, có một giọng nữ vang lên:

- Anh ơi, đây là chỗ của em mà.

Hạo Phong ngẩng đầu lên nhìn nơi tiếng nói phát ra. Là một cô gái.

Cô gái đeo giày cao cổ màu đen, mặc quần jeans rách, khoác áo sơ mi dài bên ngoài chiếc áo phông trắng. Mái tóc cắt mái chéo bằng, hai bên mang tai là vài lọn tóc thả tự do. Ở cô gái toát ra vẻ gì đó rất phóng khoáng, rất khó nắm bắt, nhưng lại rất trẻ trung, cuốn hút.

Nhưng Hạo Phong không nhận thấy điều đó. Có thể vì tâm trạng không tốt, hoặc do lời nói không chào hỏi của cô gái, anh lại thấy cô gái này có chút hoang dại, ngỗ ngược khiến cho anh không kìm nheo đuôi mắt:

- Xin lỗi, nhưng anh ngồi trước rồi. Quán còn nhiều chỗ trống, em xem kia.

Vừa nói, anh vừa chỉ tay ra phía mấy bàn khác đằng sau...

Đúng là tâm trạng Hạo Phong không tốt thật, nhưng ít nhất anh vẫn phải giữ phép lịch sự với người con gái mới quen như cô gái trước mặt.

- Không, em chỉ quen ngồi chỗ này. Ngoài ra em chưa bao giờ ngồi chỗ khác.

Chết tiệt, Hạo Phong cũng là khách quen, nhưng sao chưa bao giờ thấy cô gái này. À, anh quên mất là anh chỉ ngồi phòng VIP, hôm nay quý xui ma khiến thế nào mới ngồi đây.

Bỗng, Hạo Phong để ý tấm thẻ sinh viên đang đeo trên ngực của cô, hóa ra là sinh viên trường anh : Nguyễn Minh Trang, sinh viên năm thứ 2...(anh này sao lại nhìn ngực >.<)>

Hạo Phong cười nhếch mép, nhàn nhả đưa hai tay ra sau đầu, hỏi cô gái:

- Em có biết tôi là ai không?

Là sinh viên trường anh mà không biết Minh Hạo Phong anh là ai thì có thuộc loại mù thông tin hoặc bị cô lập, hoặc là tự kỉ.

Anh đang rất muốn xem cô gái này trả lời thế nào..

- Minh Hạo Phong, sinh viên năm thứ 4, trường đại học A.

Hạo Phong khẽ nheo mắt lại, nhưng câu trả lời lại khiến anh ngạc nhiên. Anh tưởng cô sẽ giả bộ tình cờ, giả vờ không biết, ai ngờ cô lại thẳng thừng trả lời, lại gọi cả họ cả tên anh một cách đồng dạng như vậy.

Rất thú vị.

Nhưng anh không có hứng thú.

- Nếu đã biết vậy, thì em nên đi đi. Tôi không nghĩ gây chú ý với tôi cách này sẽ hiệu quả. Muốn theo đuổi và làm quen tôi theo kiểu giả vờ tình cờ này? Trò này cũ lắm rồi cô bé ạ..

Mắt Minh Trang khẽ nhú lại, tên này có vấn đề về não bộ chẳng? Hắn nghĩ rằng ai cũng muốn cưa cẩm hắn chắc?

Đến nước này cô không nhịn được nữa. Cái tên hotboy của nợ của tội này đương nhiên là cô biết. Cái bản tính kiêu ngạo hay tán tỉnh bằng lợi thế của mình ở trường của hắn đã khiến cô đã không nuốt nổi. Hắn ngồi chỗ của cô, cô đã không tính, nhưng bảo hắn trả chỗ hắn lại nghĩ cô tiếp cận hắn, thật không thể chịu được. May đây là quán cafe chứ nếu là quán ăn đồ tây, cô sẽ không ngại ngần cầm con dao với cái đĩa phi thẳng vào những chỗ hiểm yếu của hắn, cho hắn hết đường con cháu xem còn dám ngạo mạn tự cuồng nữa hay không?

- Này, anh không ổn thì nên đi khám đi. Anh soi gương chưa, hay bị loạn thị. Anh nghĩ trên đời này con gái ai cũng chết với cái vẻ đẹp trai của anh hả? Xin lỗi nhưng tôi không thích hai loại người: một là hotboy ngu xuẩn thích cưa cẩm, hai là loại tự cao, tự đại. Anh thuộc cả hai loại trên thì phải. À còn nữa, anh nghĩ tôi ngu dẫn đến mức bắt chước mấy bộ phim tình cảm suốt suốt theo đuổi anh bằng cách này sao? Nhưng mà anh nên nhớ, đầu tôi là đầu người, không phải đầu bò..

Nhìn gương mặt tên Hạo Phong ngày càng tối lại mà Minh Trang rất đổi hả hê. Nói dứt lời cô ngồi phịch ngay xuống chiếc ghế đối diện với Hạo Phong, cùng luôn một bàn. Đang yên đang lành thì cầm mảnh sành vào móng, động vào cô đây thì cứ khôn hồn. Cô đây cho nát móng..

Hạo Phong nguyên rửa ngày hôm nay.

Vừa thất tình lại vừa bị một người con gái lạ hoắc chửi rửa....

Hạo Phong biết mình dây vào không đúng người. Đây hẳn là một con hổ cái, không đúng, phải là một con quỷ cái thích gây chuyện. Một chỗ ngồi thôi mà, anh sẵn sàng nhường nhịn. Chỉ là hôm nay tâm tình không tốt, cách ăn nói của cái cô tên Minh Trang này lại khiến người ta quá đổi bực mình. Được rồi, anh sẽ nhớ rõ cái tên này: Nguyễn Minh Trang. Rất có bản lĩnh. Dám mắng anh, anh sẽ bắt cô trả giá.

- Này đầu bò, cô nhắc lại thử xem: cô nói ai là ngu xuẩn? Nói ai là tự cao, tự đại?

- Anh gọi ai là đầu bò hả?

Cách xưng hô thay đổi: từ anh-em, đến anh/em-tôi, rồi bây giờ là anh/cô- tôi mất rồi. Đại chiến cũng đã bắn pháo.

Hai cực nóng gặp nhau thì đại nạn sẽ đến. Hai người tương khắc gặp nhau thì sẽ chiến tranh bất phân thắng bại...

Có một câu nói rất hay: thứ gì đã hợp nhau, chúng sẽ sớm tương thích, còn thứ gì bất hợp thì gặp bất cứ chuyện gì cũng khó dung hòa.

Hạo Phong và Minh Trang là một ví dụ.

- Tôi gọi cô là đầu bò đó. Cô nói đầu của cô là đầu người không phải đầu bò, nhưng xem ra thì ngược lại- Hạo Phong lên tiếng, đối đầu với anh, cô ta đúng là đầu bò.
 - Anh tưởng anh thì không, tôi có khi phải liệt anh vào loại hoang tưởng bất trị, cùng với đó là hẹp hòi, bủn xỉn.
 - Hẹp hòi, bủn xỉn? Cô...- Hạo Phong tức đến nổi mắt, đại thiếu gia như anh ki bo, keo kiệt bao giờ.
 - Có mỗi chỗ ngồi mà cũng không nhường được. Anh là đồ đại đại đại hẹp hòi, đại đại đại bủn xỉn....
 - Tại nhìn mặt cô là tôi không muốn nhường rồi.
 - Anh....
 - Có mỗi chỗ ngồi mà cũng phải đòi cho bằng được. Theo nguyên tắc thì đến sau thì tìm chỗ sau. Cô không có quyền ra lệnh cho tôi phải nhường.
 - Đó là thói quen của tôi. Cũng giống như thói quen hay nhận vợ của anh vậy, rất khó sửa..
- Lần đầu tiên, có người dám chọc Hạo Phong tức chết như vậy. Miệng lưỡi sắc sảo khiến anh không chịu được "vỗ mồm" của bất kì ai. Xem ra hôm nay gặp được đối thủ...
- Minh Trang không khá hơn, thật là muốn ngũ mã phanh thây cái tên chết giẫm Minh Hạo Phong kia. Hắn tưởng mình là ai? Minh tinh mà bạc chắt? Tự tin thấy ớn luôn...

"Nếu có ngày mai
Mà ta còn gặp lại
Hãy hứa
Sẽ ở bên anh"

16. Ngoại Truyện 2

OAN GIA NGÕ ...RỘNG

Ngày ngày hôm sau, Hạo Phong lập tức đến trường, xem cái cô Minh Trang đó là ai. Tìm đến vài mối quan hệ, cậu đã nắm sơ sơ về lí lịch trích ngang của cô gái này:

- Họ tên: Nguyễn Minh Trang
- Thể lực: 7 năm karatedo.
- Lực học: bình thường.
- Gia cảnh: bố là giám đốc một chi nhánh rượu nhỏ ở Hà Nội, mẹ là chủ một cửa hàng bán bánh ngọt.
- Sở thích: thích trinh thám và võ thuật.
- Tính cách: nghịch ngợm, cá tính, vui vẻ, hòa đồng.

Thông tin thu nhận được lại khiến anh không khỏi nheo đuôi mắt.

Gì mà cá tính với vui vẻ, cô gái đó phải là sư tử Hà Đông.

Gì mà 7 năm karatedo, anh Phong đây học Judo từ khi lên 6, búng cô em một nhát thì toi không kịp ngáp chứ lại.

Ờ thì thích trinh thám. Đồ đầu bò như cô ta thì biết phá án là cái gì...

À mà khoan...

Chi nhánh rượu nhỏ mà bố cô ta làm giám đốc không phải là của nhà anh sao?? Hà hà...phen này cô chết rồi Minh Trang, theo lý mà nói thì Hạo Phong đây là cậu chủ của bố cô đấy. Có kịch hay, có kịch hay để xem rồi.

” Đầu bò, lần này cô chết chắc”- Hạo Phong nghĩ thầm.

Minh Trang về nhà, trong bụng vẫn tức lộn ruột với cái tên Hạo Phong đó. Từ ngày cô để ra đến bây giờ, đến bố mẹ còn chưa gọi cô là ” đầu bò“, vậy mà tên đó ngang nhiên nói cô hai chữ ” đầu bò” một cách không kiêng nể gì.

Chí ít thì giống trên phim hay trong truyện, hắn vẫn có thể gọi cô là ĐẦU GỖ, ĐẦU HEO, ĐẦU ĐẤT..... mấy cái tên đó tuy cũng là mắng như nghe dễ thương hơn vạ lần so với cái từ..... ĐẦU BÒ.

Đáng ghét, đáng chết...

Nhìn hấn đẹp trai thật, vậy mà kiêu căng, tự đại hết nổi.

Hắn cứ tưởng chỉ hấn cười thì ánh mặt trời không còn tỏa sáng nữa chắc mà nghĩ ai cũng si mê hấn.

Thừa nhận, cô đã từng xem trận bóng rổ mà Hạo Phong từng thi đấu. Thân thể, sức khỏe, khéo léo, thông minh, tinh táo,... đó là những thứ hôm ấy cô thấy được ở hấn khi hấn chơi bóng.

Ngay sau trận đấu, cô nhận ra hấn còn là tên mồm mép dẻo quẹo hơn kẹo cao su, làm cho lũ con gái vây quanh hấn vì hâm mộ bật lên tiếng cười thích thú. Những giọt mồ hôi bám trên lọn tóc và cánh tay hấn khiến cô phải công nhận hấn rất đẹp trai.

Cho đến hôm qua, cô hoàn toàn rút lại những lời khen cho hấn. Đáng bực mình, nhìn vẻ rất tự tin đến thái quá của hấn khiến cho cô muốn tung cước đá bay mấy cái răng cửa của hấn đi, xem sau này còn dám cười mà đi tán gái không.

Nhưng cô đâu đón nhận ra Hạo Phong là tuyển thủ đai đen Judo, động vào hấn e rằng cô sẽ chết không toàn mạng ..

Cô nguyên rửa cái tên Minh Hạo Phong, nguyên hấn đi ra đường giẫm phải hố ga mất nắp, rồi nằm im dưới cống ngủ ngàn thu..

Chết, Minh Trang nhận ra mình đã man quá thì phải, cô vốn “hiền lành” lắm mà, hôm nay lại độc địa quá. Tất cả là do tên Hạo Phong khó ưa đó.

Hà Nội..

Hôm nay trời trong, xanh ngắt.

Lững thững những đám mây.

Hạo Phong đang đi trên chiếc moto, anh muốn đi quanh vài con phố nhỏ, anh thích những con hẻm sâu, nó hun hút khiến người ta điên cuồng muốn lao sâu hơn vào tìm kiếm. Anh cũng thích thỉnh thoảng đi vài vòng không mục đích như thế này.

Đột nhiên đi qua con ngõ nhỏ, anh bỗng nghe tiếng động lạ. Tò mò, anh phóng ngay chiếc xe moto lại gần. Càng gần tiếng động càng rõ. Hóa ra là một vụ đánh nhau. Nhưng anh lại ngạc nhiên gấp bội, khi thấy một cô gái đang đánh trả lại một lũ côn đồ. Không sai, cô gái đó là Minh Trang.

Hình như sau Minh Trang còn có một bé gái chừng 12, 13 đang vô cùng hoảng sợ. Với kinh nghiệm của mình, Hạo Phong chắc chắn là Minh Trang đang bảo vệ cô bé đó.

Chỉ có điều...

Hạo Phong thực bất ngờ về thân thủ của Minh Trang.

Cô ra các đòn đâm, đá, đánh cùi chỏ, đầu gối và sử dụng thành thực kỹ thuật đánh bằng bàn tay mở. Một tên to con lao vào cô, liền bị cô phản xạ rất nhanh cho hắn một cú đâm móc. Nhanh như cắt, cô dùng các đòn khóa, chặn, né, quật ngã và những miếng đánh vào chỗ hiểm của đối phương, khiến cho mấy tên nằm bệt xuống đất kêu rên mà không gượng dậy được.

Biết những tên còn lại còn rất mạnh, để tăng sức cho các động tác, Minh Trang xoay hông và cho chúng một đòn theo kiểu kỹ thuật kime, tập trung lực năng lượng toàn cơ thể vào thời điểm tác động của cú đánh, làm cho bọn du côn đau đớn ôm lấy thân người.

Hạo Phong khẽ nhếch môi. Kỹ thuật không tồi, đáng khen ngợi. Anh cũng rất thích võ thuật nên tương đối am hiểu về các môn võ.

Cô gái đánh đá kia xem ra không đến nỗi vô dụng.

Bọn du côn cũng là lũ quen đòn, chúng cũng không chịu nhục cho một đứa con gái đánh đến lê lết như vậy.

Khoảng nửa trong số chúng đứng dậy được, nhăm nhăm sát khí tiến về phía Minh Trang.

Việc mình cô đánh lại lũ côn đồ này đã rất tốn sức, giờ còn phải bảo vệ bé gái này. Chỉ sợ chúng tiến lên nữa thì cô sẽ yếu thế. Hơn nữa đây là địa bàn của chúng, khó mà chạy được.

Minh Trang thầm nhủ: “Chết tiệt”

- Dừng lại.

Minh Trang quay ra, người đứng ở con hẻm kia không phải là Hạo Phong sao? Hắn cũng vừa lên tiếng. Hắn làm gì ở đây?

- Tha cho 2 người này.- Hạo Phong lên tiếng, cái khí thế bức người khiến lũ du côn không dám manh động.

- Mà là thằng chó nào, thích chết hả?- Một tên lên tiếng.

Hạo Phong cười nhếch môi, ánh mắt như dao sắc:

- Chúng mày là đệ tử của Long Đại phải không? Gọi điện cho đại ca chúng mày xem có biết Hạo Phong tao là ai không?

Sắc mặt của lũ côn đồ đột nhiên trắng bệch, chúng biết chúng vừa lên tiếng mắng chửi ai.

Tên vừa rồi bỗng khép nép lên tiếng:

- Hóa ra là Phong ca, bọn em thất lễ, bọn em đáng chết. Xin Phong ca xá tội.- Rồi hắn quay sang lũ còn lại- Mau rút, không được động đến người của Phong ca.

Không sai, Hạo Phong không bao giờ ra mặt trực tiếp để cứu thoát cho ai, trừ khi người đó là người của hắn, hoặc là người quan trọng với hắn. Lũ du côn này tuy chỉ là một nhánh con của Long Đại nhưng chúng cũng biết điều này.

Ngay sau đó, lũ du côn bậm trợn rút đi rất nhanh, trả lại sự thanh bình cho con hẻm chật hẹp.

Hạo Phong như tảng lờ ánh mắt tò mò đến kinh ngạc của Minh Trang dành cho anh. Anh bước đến chỗ cô bé 12, 13 tuổi, khẽ hỏi:

- Em không sao chứ?

- Nó không sao, tôi thấy nó bị bọn du côn kia làm khó nên mới...- Minh Trang lên tiếng.

Hạo Phong quay lại, nhìn cô rất nhanh rồi nói:

- Tôi không hỏi cô, đầu bò..

Minh Trang muốn đâm nát mặt cái tên trước mặt. Nhưng dù sao thì hắn cũng vừa ra tay giúp cô, cô nên nhịn.

- Em làm sao mà bị bọn đó làm khó ?- Hạo Phong tiếp

- Em...em...bố em...thiếu nợ họ...Cha em..trốn rồi...bọn họ chỉ ..tìm em . .với...mẹ em đòi thôi...Em sợ...lắm....

Lời kể đứt quãng, không biết do sợ hãi hay xúc động mà cô bé khóc òa lên, thật khiến cho người khác đau xót.

Minh Trang bỗng nhiên ngồi xuống, khẽ vuốt nhẹ tóc của bé:

- Không sao, giờ thì không sao nữa rồi. Bé nín đi, bọn nó đi cả rồi, không làm hại em nữa. Em yên tâm, chúng mà còn xuất hiện thì chị đây sẽ cho chúng thêm một trận cho biết thế nào là lễ độ.

Hạo Phong ngơ ngác nhìn Minh Trang

Ánh chiều tà buông xuống con hẻm nhỏ khiến gương mặt Trang thêm rạng rỡ. Nét tinh nghịch hiện rõ trên đôi mắt long lanh như mặt hồ êm ả. Lời nói an ủi, dịu dàng khiến cho đứa trẻ an tâm kia rất dễ dàng, chân thành, không hề có chút giả tạo. Hạo Phong lại nhớ đến lúc vừa rồi cô đánh karate rất hay, nhớ đến khi cô xù lông lên với anh trong quán cafe Feels lần trước...

Cô gái này, quả nhiên rất thú vị.

Hạo Phong bắt giác mỉm cười.

- Anh bị ma nhập à? Cười cái gì. Con bé thì đang khóc mà anh lại cười như có chuyện gì vui lắm- Minh Trang ngạc nhiên hỏi- Hay anh thích tên du côn nào trong đám vừa rồi?

Hạo Phong đánh bốp lên đầu Trang:

- Cô điên hả? Linh tinh.

Minh Trang đưa tay lên ôm đầu, miệng vẫn nhả nhỏ:

- Anh đừng lo. Xã hội bây giờ rất tiến bộ. Nhiều nước còn chấp nhận cả hôn nhân đồng tính. Anh đừng ngại. Quan điểm của tôi cũng cởi mở lắm.

Bốp!!

- Á Á Á Á, sao anh lại cốc đầu tôi??

- Ai bảo cô ăn nói linh tinh.

- Tôi ăn nói linh tinh bao giờ..

Hạo Phong giơ tay lên

- Tôi biết rồi, tôi xin lỗi, tôi không nói nữa là được chứ gì. Đừng cốc đầu tôi nữa, đau chết đi được- Minh Trang hơi chu miệng lên, ôm lấy đầu

Hạo Phong bỗng nhiên nhìn thấy điệu bộ của cô rất dễ thương. Trời đất. Anh đang nghĩ cái gì đây.

- Biết vậy là tốt- Hạo Phong hơi hắng giọng.

Đứa nhỏ ngơ ngác nhìn hai người cãi nhau. Nó cũng quên mất việc khóc nhè mà chỉ ngáo ngơ ngạc nhiên nhìn Hạo Phong và Minh Trang đấu khẩu. Hai người này cũng gọi là người lớn hay sao?

Hạo Phong quay ra nhìn Minh Trang:

- Có bị thương không?

Minh Trang nhún vai:

- Không sao. Tay phải có hơi trầy xước một chút.

- Đưa đây xem nào.

Nói dứt câu, Hạo Phong kéo tay phải cô về phía anh. Không kịp đợi cô phản ứng, anh lấy trong túi áo vài cái băng cá nhân, nhẹ nhàng dán vào tay cho cô.

Minh Trang bị động tác thuần thục của Hạo Phong thu hút. Trong túi anh ta lúc nào cũng có thứ này?

- Đúng là đầu bò - Hạo Phong lên tiếng.

- Anh muốn chết không?

Chiều tà nhuộm đỏ con đường.

- Hóa ra nhà cô bé đó ở gần chỗ bọn du côn. Thảo nào bị chúng làm khó..- Minh Trang ngao ngán thở dài.

- Nếu nhà cô bé ở xa, thì nó vẫn bị gây khó dễ như thường. Đòi nợ đâu có phân biệt khoảng cách xa hay gần đâu.- Hạo Phong lên tiếng.

- Tội nghiệp cô bé. À...mà....anh quen bọn chúng? Anh nói chúng là ai nhỉ? Long...Long..

- Long Đại. Long Đại không phải lũ dễ chơi. Chúng có đàn em khắp Hà Nội.

Minh Trang bất giác quay sang nhìn Hạo Phong . Bọn Long Đại đã lợi hại như vậy, mà chúng còn phải nhún nhường Hạo Phong, chúng tỏ anh không đơn giản như cái mác hotboy đơn thuần bên ngoài.

Hạo Phong như đoán biết được ý nghĩ trong ánh mắt cô, anh cười:

- Cô ngạc nhiên lắm hả?

Minh Trang nhanh lẹ gật đầu. sớm biết tên này nguy hiểm như vậy, cô không nên đắc tội với hắn từ trước. Nhờ hắn mà gọi đàn em của hắn ra thì coi như cô đi gặp tổ tiên sớm mất. Bây giờ, phải nhanh chóng lấy lòng hắn, chuộc lỗi không thì cô đi đời.

- Hóa ra anh có bản lĩnh như vậy. Quả thật quá tài giỏi. Lúc anh xuất hiện trong con hẻm thật oai phong, cả lúc anh đuổi lũ Long Đại đi nữa chứ, lợi hại, đúng là lợi hại.

Vừa nói cô vừa gơ hai ngón cái ra hiệu number 1 với anh. Ai biết trong lòng cô đang thâm nôn oẹ.

Hạo Phong bật cười thành tiếng...

Minh Trang nhìn hắn khó hiểu. Hắn cười cái gì. Hay hắn được khen sướng quá nên cười như vậy.

Đột nhiên, Hạo Phong chồm lên, tay anh nắm chặt lấy hai cổ tay cô, tay còn lại giữ gáy cô khiến cho hai gương mặt sát nhau. Anh nhìn thẳng vào mắt cô, môi toát lên ý cười:

- Em sợ tôi rồi à?

” Tên này điên rồi”- Minh Trang thầm nghĩ. Hắn sao thay đổi cách xưng hô xoành xoạch vậy. Nhưng vấn đề là mặt hắn gần mặt cô quá. Không phải là hắn định cưỡng hôn cô chứ. Lần đầu tiên cô gần gũi với một người con trai như vậy. Cô nuốt nước bọt, tính đẩy hắn ra nhưng hai tay đã bị giữ chặt. Cô lúng túng:

- Ai sợ anh hả? Bỏ..bỏ tôi ra....

Nhìn gương mặt ủy khuất của cô, Hạo Phong mềm lòng buông tay cô ra, khẽ vuốt nhẹ mái tóc hơi rối của cô:

- Không sợ thì tốt. Tôi không muốn làm kẻ bắt nạt em.... Nhưng mà đầu bò này, thân thủ của em cũng không tệ.

Minh Trang ngẩn người. Hạo Phong vừa vuốt tóc cô. Hành động gần gũi đó lại khiến cô có chút rung động. Nhưng tệ thật, tên đó lại gọi cô là đầu bò....

- Tôi cấm anh gọi tôi là ” đầu bò”. Tôi có tên hẳn hoi, NGUYỄN MINH TRANG biết chưa?

- Không thích, tôi thích gọi em là đầu bò..

- Anh....

- Vì chỉ có đầu bò như em mới hay xía vào chuyện người khác. Dám đơn thân đánh nhau với cón đồ.

- Đây là thấy việc bất bình, ra tay cứu giúp.

- Nếu tôi không đi qua thì bây giờ tôi thấy em trong viện luôn rồi.

- Xí, anh thì giỏi rồi.

- Này, lên xe.
- Làm gì?
- Tôi đưa em về.
- Không cần, tôi có chân. Cái chỗ sau xe đó anh cho bao nhiêu cô ngồi rồi hả?
- Ồ... có mẹ tôi, em tôi. Bây giờ có em.

-.....

- Bám cho chắc.
- Biết rồi, anh nghĩ tôi là trẻ con chắc.
- Tôi tưởng đầu bò không biết ngồi moto.

Hạo Phong cố tình đi nhanh. Với tốc độ này, Minh Trang hoảng sợ bỗng ôm lấy anh, hét to:

- Anh đi chậm một chút đi.. Nhanh quá....chậm lại....
- Không thích.

Môi Hạo Phong bỗng nhiên tươi cười. Cô đang ôm anh. Lần đầu tiên lái moto mà anh không cảm thấy trống trải, cô đơn, anh thấy mình như muốn che chở cho cô gái đằng sau, thấy đột nhiên có một luồng điện đi qua cơ thể khi cô ôm anh, khi hai cơ thể gán chặt vào nhau như vậy.

Minh Trang tựa vào lưng Hạo Phong. Tầm lưng rộng như xua tan mọi lo sợ của cô, cô ôm anh. Lần đầu tiên cô cảm thấy ấm áp như vậy...

Hai con người...

Và những xúc cảm lần đầu tiên trải nghiệm...

- Cảm ơn, nhà tôi ở đây rồi, anh mau về đi.
- Ồ.

Nói rồi, Hạo Phong quay xe định đi, nhưng không hiểu điều gì nói anh quay lại, anh nói:

- Đầu bò, lần sau đừng tự mình đấu đá với lũ du côn. Chúng không phải đơn giản.

Minh Trang chăm chú nhìn anh, anh đang lo cho cô

- Cảm ơn anh vì chuyện hôm nay.- Cô bỗng nói một câu không liên quan.

Lời cảm ơn của cô như một dòng nước ấm áp chảy vào tim Hạo Phong. Anh gạt đầu rồi lên xe đi thẳng....

Chiếc xe đi rất nhanh, Minh Trang nhìn một lúc thì chiếc xe đã là một chấm tròn mất hút giữa dòng người đông đúc của chốn Hà Thành....

_____ còn nữa _____

lời tác giả: các bạn cho nhận xét về đôi Phong-Trang này nhé..<3><3><>

17. Ngoại Truyện 3

...ANH THÍCH MAI LAN À?

Từ sau hôm ở con hẻm đó, quan hệ giữa Hạo Phong và Minh Trang tốt hơn nhiều. Họ bên nhau như đôi bạn tốt thật sự. Nhưng không có nghĩa là họ đã hòa hợp:

Giả như

*Khi xem phim trinh thám cùng nhau:

- Anh cầm ngay, hung thủ là thằng hầu kia kìa.
- Đúng là đầu bò, hung thủ là chồng chưa cưới của nạn nhân.
- Thằng hầu vào phòng nạn nhân cuối cùng.
- Nhưng chồng chưa cưới lại cho lời khai giả.

....

Bạn thử đoán xem, kết cục của bộ phim là gì?

Là nạn nhân tự sát.

*Khi đi ăn trong canteen

- Em vào mua đi, nhỏ bé như em dễ chen vào đấy.
- Anh đi mà mua, anh chỉ cần hắng giọng thì đám con gái dịch sang hai bên ngay.
- Tôi không phải người lấy nhan sắc trời phú ra để mua đồ ăn.
- Vậy anh nghĩ tôi lấy thân hình mảnh khảnh đáng yêu của mình ra để chen vào mua đồ cho anh chắc.
- Đầu bò, em đi mua ngay cho tôi.
- Tên người Tàu này, anh đi mua không thì bảo??

@@

Nhưng có đôi lúc cũng rất hợp nhau, chẳng hạn:

*Khi đi vào thư viện:

- Anh nói xem cô gái ngồi bàn cuối kia đang xem cuốn sách gì?
- Đầu bò, tò mò linh tinh.
- Anh cứ thử đoán đi.
- Theo em thì cô ấy đọc gì?
- Tâm lý phòng the. Còn anh?
-15 cách giữ bạn trai hoàn hảo..

Nói rồi, cả hai quay ra nhìn nhau cười khúc khích. Hai con người “biến thái” gặp nhau .

*Khi đi uống cafe

Quán Feels, 3h chiều

Phục vụ tới, niềm nở nhìn hai vị khách quen: một cô gái vui vẻ, cá tính và một chàng trai tuần tú nhưng ánh mắt lại vạn phần thu hút, thâm sâu:

- Anh chị uống gì?- Người phục vụ lên tiếng
- Cô ấy hỏi anh uống gì kìa?- Minh Trang khẽ nói.

- Cô ấy hỏi mình tôi à? Cô ấy hỏi cả em nữa mà..

Người phục vụ :“.....”

Hôm nay, trời trong...

Hạo Phong và Minh Trang đứng trước biển gió thổi lồng lộng hai bên tai. Hạo Phong tựa người trên chiếc moto, ánh mắt chăm chú nhìn cô gái trước mắt, đôi môi ẩn hiện ý cười.

Minh Trang thích thú chạy ra trước, hai tay dang rộng hứng lấy gió biển, mắt nhắm nghiền, cô hét thật to:

- Thích quá, vui chết đi được....

- Đầu bờ, giọng em the the nghe kinh lắm, đừng hét to không mấy bác ngư dân quay về bờ đập cho em tan tác luôn đấy.

Minh Trang lập tức quay đầu lại, cái tên Hạo Phong chét giẫm cứ thích phá hỏng không khí vui vẻ của cô là thế nào nhỉ?

- Kệ tôi, sao anh cứ thích phá đám thế hả?

Hạo Phong không trả lời, anh khẽ cười, khoanh hai tay trước ngực, lặng lẽ nhìn ra xa...

Minh Trang rất ngạc nhiên, sao hôm nay cái tên này im lặng thế. Không tìm cách đấu khẩu lại cô.

Cô bước đến bên chiếc moto, nhìn Hạo Phong, rồi cũng quay ra nhìn biển giống anh.

- Em nói xem, khi những cánh buồm kia mỗi một, chúng liệu có quay về bờ không?

Minh Trang ngạc nhiên nhìn Hạo Phong, hôm nay ắt hẳn anh có tâm sự:

- Đương nhiên là sẽ về bờ rồi. Gió cho đến cuối đời còn trở về nơi mình bắt đầu thổi. Huống chi là những cánh buồm. Chúng cần nghỉ ngơi...- Minh Trang nói.

Hạo Phong ngạc nhiên nhìn cô gái bên cạnh, hóa ra cô gái lúc nào cũng tỏ ra cứng rắn, vô lo, vô nghĩ này lại cũng có ngày nói triết lí với anh. Anh đưa tay xoa đầu cô:

- Đầu bờ, xem ra em cũng có tư duy phết...

Minh Trang ngẩn ngơ, anh đang xoa đầu cô, hành động ân cần nhỏ như vậy cũng khiến tim cô đập thình thịch bất thường. Cô vội vàng quay đi để tránh hành động thân mật của anh, tránh cả ánh mắt dịu dàng của anh vừa nãy...

Cô rung động rồi hay sao? Cô thích Hạo Phong thật rồi chăng? Nhưng cô không thể thích anh. Chàng trai này quá nhiều bí ẩn, lại càng có quá nhiều cô gái. Anh có lẽ bên cô chỉ vì muốn thu phục con mèo hoang nhỏ là cô- người con gái đầu tiên không chịu thuần phục anh mà thôi...

Nhận thấy sự né tránh của cô gái bên cạnh mình, Hạo Phong bỗng nắm lấy cổ tay cô, kéo cô vào lòng, ôm thật chặt:

- Chỉ một phút thôi- Giọng anh thì thầm, khàn khàn.

Quá bất ngờ, Minh Trang như lọt trong vòm ngực ấm áp của Hạo Phong. Định kháng cự thì anh bỗng nói bên tai cô " Chỉ một phút thôi", khiến cô không biết nên thế nào. Minh Trang hiểu ra Hạo Phong đang có tâm sự, chàng trai mạnh mẽ mà cô biết hóa ra cũng có lúc yếu mềm.

Không kịp suy nghĩ, cô chỉ biết vòng tay của anh rất ấm, rất an toàn. Từ bao giờ cô lại có khái niệm dựa dẫm vào anh như vậy.

Ánh mặt trời lưng chừng khê buông những tia nắng dịu dàng xuống mặt biển. Những đợt sóng thi nhau đập tới tấp vào bờ.

- Không ngờ tim em đập nhanh như vậy- Hạo Phong khẽ cười lên tiếng.

Minh Trang lập tức đẩy Hạo Phong ra, hai má ửng đỏ. Cái tên này, cách đây 30s cô còn nghĩ tốt về hắn. Nhưng cô nhanh chóng nhận ra, trong nụ cười của anh có chút gượng gạo.

- Dù là chuyện gì thì nói ra sẽ vẫn tốt hơn.- Minh Trang nhẹ vuốt một lọn tóc bay trước mặt, lên tiếng.

Hạo Phong bỗng nhìn Trang rất lâu, lâu đến mức cô phát cáu. Nhưng rồi ánh mắt anh rời đi, nhìn ra phía biển cả bao la, nhẹ nhàng kể:

- Tôi có trách nhiệm thừa kế một công ti rượu lớn nhất miền Bắc của bố tôi. Để có được khả năng lên làm tổng giám đốc, tôi đã phải cố gắng rất nhiều, từ mọi lĩnh vực học tập và thể thao. Để tự bảo vệ mình tôi phải học võ, thậm chí học dùng cả súng. Ngành sản xuất và buôn bán rượu không phải ngành đơn giản. Chức vụ tổng giám đốc là miếng mồi béo bở. Đến cả chú tôi cũng muốn phản đối tôi để đưa con của ông ta lên vị trí đó. Tôi đã phải đấu tranh, phải tìm mọi cách xây dựng chỗ đứng cho mình. Nhưng bản thân tôi lại luôn muốn sống tự do, sống hết mình ở tuổi trẻ. Tôi có bar riêng, có đàn em, có những thứ khác chỉ riêng của tôi. Nhiều người cho rằng tôi là thiếu gia hư hỏng, ích kỷ, vô trách nhiệm. Em thấy đúng không?

Hạo Phong tự hỏi sao lại đem hết chuyện của bản thân ra kể cho cô gái lúc nào cũng đấu khẩu với anh. Những bí mật này anh chỉ nói với Hải Dương, sao giờ lại đi bộc bạch với cô. Anh đã tin tưởng người con gái này đến thế từ bao giờ?

Minh Trang nhìn vào ánh mắt xa xăm của anh, bỗng lòng trở nên đau nhói. Hóa ra anh phải chịu nhiều áp lực như vậy, anh phải đấu tranh với cả người thân của mình. Chắc anh đang rất mệt mỏi, vô cùng mệt mỏi.

Cô thấy bất bình thay cho anh, cô lên tiếng, giọng nói có chút giận dữ:

- Vớ vẩn. Ai nói anh là thiếu gia hư hỏng? Họ có thành tích học tập như anh không? Họ có đứng đầu trong những kì thi không? Họ có là học sinh xuất sắc hàng đầu của trường đại học không? Anh phải cố gắng thế nào mấy người đó có biết không? Vớ vẩn, vớ vẩn hết. Anh không được nghe bọn họ, cứ sống cho mình đã. Bọn họ mới đúng là kẻ ích kỷ...

Hạo Phong kinh ngạc, sau đó anh cười, anh đưa tay vuốt tóc cô:

- Đúng là đầu bò, em gốc lăm..

Minh Trang khó chịu. Rõ ràng là bảo vệ anh ta, mà anh ta còn nói cô gốc với đầu bò.

- Đây, tôi đang nói tốt cho anh mà, anh không biết nói cảm ơn à?

- Cảm ơn...được chưa?

Nói rồi, anh ném vào tay cô cái mũ bảo hiểm:

- Muộn rồi đấy, về thôi đầu bò.

- Đây tên người Tàu kia, tôi cấm anh gọi tôi như vậy nữa.

Minh Trang hậm hực chạy lên xe, chiếc xe lao vút đi, nhanh chóng để lại những vệt dài trên cát...

Hạo Phong gặp Mai Lan, vào một chiều mưa lạnh cóng...

Mai Lan đi dưới mưa, cô không mang theo ô, nước mưa bắn lên mặt, buốt giá.

Hạo Phong nhìn thấy Mai Lan trong mưa, anh chạy ngay đến, lấy áo khoác của mình trùm lên đôi vai đang run vì lạnh của Mai Lan, lấy ô che cho cô.

Mai Lan ngạc nhiên:” Hạo Phong? Sao anh lại ở đây?”

Hạo Phong cười, đôi môi khẽ nói:

- Không phải anh đã nói anh sẽ có mặt khi em cần sao? Tuy giờ chúng ta không có tình cảm, nhưng chuyện gì anh đã hứa thì nhất định sẽ làm.

Mai Lan đột nhiên ôm lấy Hạo Phong, cô khóc lớn. Hạo Phong cũng vỗ nhẹ vào lưng cô, đây là cô gái anh đã từng yêu, rất nhiều. Hôm nay, chắc là Mai Lan đã thấy Hải Dương và Quỳnh Như chính thức hẹn hò, cô đau lòng như vậy là điều Hạo Phong đã sớm biết....

Nhưng anh không biết, ở phía bên kia đường, có một người lòng cũng đang đau thắt.

Minh Trang cầm chiếc ô, đứng dưới mưa. Nhìn sang bên kia đường, cô nhìn thấy Mai Lan và Hạo Phong đang ôm nhau.

Cô mong làn mưa trắng xóa khiến cô nhìn nhầm. Nhưng không, là gương mặt đó, làm sao cô nhầm được...

Trước đây, khi cô bắt đầu thân thiết với anh, không ít người nói với cô người mà Hạo Phong yêu là Mai Lan.

Đã bao nhiêu lần cô định hỏi anh mà không thể nào mở miệng..

Minh Trang lấy điện thoại, bấm nút gọi cho anh.

Qua màn mưa, cô thấy anh vẫn ôm Mai Lan, lấy điện thoại ra nghe.

Âm thanh từ đầu dây của anh:

- ALO...

Cô cắn môi, hỏi anh:

- Anh...anh thích Mai Lan đúng không??

Anh im lặng..

Cô chỉ nghe thấy tiếng mưa xối xả...

Vì làn mưa quá dày đặc, nên cách nhau một làn đường, cô không thể nhìn rõ gương mặt anh....

Cô thích anh mất rồi!

Còn anh thì không...

Cô còn mong chuyện cổ tích xảy ra, nhưng kể cả trong truyện thì làm gì có Hoàng Tử yêu phù thủy vừa đánh đá, vừa ồn ào như cô. Hoàng tử như anh nên có một kết thúc viên mãn với công chúa xinh đẹp và đoan trang, như Mai Lan chẳng hạn.

Minh Trang, thứ đang chảy trên mặt cô, là nước mưa hay nước mắt vậy?

Nước mưa, có mặn đắng như vậy không?

Nước mưa, có khiến lòng người đau đớn như vậy không?

Mưa càng lớn, trắng xóa như bọt biển vỡ tung trong không khí.....

_____ còn nữa _____

18. Ngoại Truyện 4

lời tác giả: thật xin lỗi vì để các bạn chờ lâu, lại toàn hết

ở những đoạn lời cuốn :)))) Nói thật là mình đang có vấn đề về sức khỏe nên mong các mem thông cảm.

BỞI VÌ EM LÀ CÔ GÁI CỦA TÔI.

Hôm nay, trời lóang thóang mây.

Hạo Phong ném điện thoại xuống giường. Chết tiệt. 16 cuộc gọi, cái cô Minh Trang này vẫn không chịu bắt máy.

Sau cái cuộc gọi lạ lùng với chỉ một câu ” Anh...anh thích Mai Lan à? ” đó, Hạo Phong đưa Mai Lan về nhà, trong đầu vẫn xoay vòng câu hỏi của Minh Trang.

Tại sao lúc đó anh không thể trả lời. Anh đang lưỡng lự điều gì? Người anh thích không phải là Mai Lan hay sao? Tại vì sao anh không thể thừa nhận với Minh Trang? Hôm qua gặp lại Mai Lan, tại sao anh chỉ có cảm giác chua xót, anh không còn có cảm giác đau lòng...

Nhưng tại sao khi Minh Trang gọi cuộc điện thoại đó cho anh, nghe thấy giọng nói hơi run rẩy của cô trong tiếng mưa, anh lại thấy đau lòng như vậy. Anh lo cô đang ở dưới mưa làm cái trò quỷ gì?

Nhưng khi trở về lập tức gọi điện cho cô, cô đều không nhận máy. Thật là làm người ta bức tức và lo lắng.

Minh Trang về nhà, thay vội quần áo, lập tức lên phòng khóc tẩm tức. Minh Hạo Phong, anh quá đáng lắm, anh khiến cô đau khổ như vậy...

Cô phải tránh xa anh ra, nếu cô không muốn tổn thương thêm nữa...

Đặt điện thoại ở chế độ rung nhỏ nhất, cô vứt điện thoại vào chiếc bàn cạnh giường. Cô không muốn nói chuyện với ai bây giờ. Nhưng cô lại mong ai đó gọi cho cô, nên cô không muốn tắt máy. Cô sao lại mâu thuẫn như vậy...

Khóc....rồi ngủ thiếp đi lúc nào không hay...

Tỉnh dậy, đã là 7h30 tối rồi...

Minh Trang tự vuốt lại tóc, theo thói quen cầm lấy điện thoại, mở ra xem...

Không phải chứ...

31 cuộc gọi nhờ từ chiều đến giờ, tất cả đều của Hạo Phong.

Anh còn gửi cho cô 7 tin nhắn:

“Đầu bò, em chết ở đâu rồi hả? Bắt máy đi.”

” Đầu bò ngu ngốc, tôi gọi 16 cuộc rồi đấy. Mai lên trường em chết với tôi”

” Này, tôi hết kiên nhẫn rồi đấy. Tôi vừa gọi cuộc thứ 20”

” Đầu bò, điện thoại của em bị hỏng à? Tôi muốn đánh chết em lắm rồi ”

” Chết tiệt, em làm cái gì mà không bắt máy.”

” Nguyễn Minh Trang, có chuyện gì hả? Em không bị sao chứ? ”

” Đầu bò, tối 8h tôi đến nhà em”

Cái tên Hạo Phong này? Không phải đang lo cho cô đấy chứ?

Mà hắn nói cái gì? 8h hắn đến đây.

Minh Trang giật mình nhìn đồng hồ, còn 15’. Cô phải chảy đầu, thay quần áo và dọn cái giường của cô...

Vừa thay xong quần áo, có tiếng chuông cửa ..

Đến rồi sao?

Minh Trang đang suy nghĩ thì em gái cô đột ngột chạy lên phòng:

- Chị, chịcó anh đẹp trai đến gặp.

- Em giữ anh ta ở dưới tầng 1 nhé! À thôi...bảo anh ta về luôn đi, chị không muốn gặp.

- Chị và anh đẹp trai giận nhau à?

Minh Trang nhìn đứa em của mình. Em của cô đúng là mê trai đẹp quá mức. Mà rất kì lạ. Cái tên Hạo Phong đó có cái gì tốt đẹp mà mẹ cô rất thích hắn, bố cô không phản đối cô chơi với hắn, mặc dù bố cô khá

khắt khe trong chuyện tình bạn nam nữ; còn em gái cô thì ngọt sớt gọi hấn bằng 3 từ gây sốc : Anh đẹp trai.

Phải thôi, đến người không rung động trước nam sắc tầm thường như cô mà còn thích hấn. Nói chi là người có trái tim mong manh như mẹ và em cô

Mẹ cô gọi vọng lên:

- Trang...Trang, có anh Phong gặp con này...

Anh Phong...anh Phong cái con khỉ gió. Cô nên làm sao đây?

Cô phải suy nghĩ cho cẩn trọng trước khi xuống đó. Hạo Phong liệu có giận cô không chịu nghe điện thoại mà đánh cô tơi tả không?

Khi gặp Hạo Phong cô nên nói gì?

“Haizzzz...chết tiệt..Hạo Phong anh là đồ chết giẫm..Minh Hạo Phong chết tiệt..”

- Đầu bò, em không xuống gặp tôi mà lại ở trên đây chửi rửa tôi. Gan em lớn thật đấy.

Minh Trang quay ra. Hạo Phong đang đứng dựa vào cửa phòng cô, nhàn nhã đút tay vào túi quần, môi khẽ nở nụ cười.

- Óai, ai cho anh lên phòng tôi?

- Mẹ em cho phép. Em gái em chỉ đường.

Ý nghĩ nhanh chóng cô muốn nói với em cô là ĐỒ PHẢN BỘI.

- Sao em không nhận điện thoại.

- Tôi ngủ, điện thoại chế độ rung. Không nhận máy. Được chưa?

Minh Trang không muốn nói nhiều. Bây giờ đối mặt với Hạo Phong, lòng cô lại có chút chua xót.

Hạo Phong không nói không rằng tiến đến chỗ cô. Cô đang ngồi trên giường, anh liền quỳ xuống nhìn cô:

- Em khóc à?

Thôi xong. Mắt Minh Trang bây giờ hơi sưng và đỏ vì khóc nhiều. Hạo Phong nhận ra rồi, cô muốn tự đào hố chui quá.

Cô đẩy Hạo Phong ra, đứng lên, giọng kiên quyết:

- Không liên quan đến anh.

Rất nhanh, Hạo Phong nắm lấy cổ tay cô, kéo cô vào lòng anh, ôm thật chặt

Phản ứng của anh nằm ngoài dự liệu của Minh Trang. Lúc đầu vì bất ngờ nên cô đứng yên, sau đó phản kháng đẩy anh ra.

Mặc dù thân thủ cô tốt thì cũng không độ lại được với anh. Hạo Phong cười, thì thầm bên tai cô:

- Sao lại không liên quan đến anh? Em khóc không phải vì anh sao?

Mặc dù không biết xảy ra chuyện gì nhưng cuộc điện thoại của cô và việc cô không bắt máy, đến nhà cô, cô còn mắng nhiếc anh. Chứng tỏ cô đang giận anh.

Minh Trang vừa hốt hoảng, vừa giật mình. Trái tim như nhảy ra ngoài lồng ngực. Anh lại thay đổi cách xưng hô, anh cũng biết cô khóc vì anh.

Cô quên mất anh là cao thủ tình trường.

Không đợi cô kịp phản ứng, Hạo Phong vội kéo cô xuống nhà, nhanh lẹ chào hỏi mẹ cô, rồi lấy áo khoác của anh mặc cho cô. Hết sức dịu dàng, anh nói:

- Bên ngoài lạnh đấy, tuy đầu bò em có thân thủ hơn con gái bình thường thì cũng phải ăn mặc cho tử tế vào.

Hạo Phong phóng xe đến quán cafe Feels. Anh nắm chặt tay Minh Trang kéo vào quán.

Sao quán lại vắng khách thế này. Không, là không hề có khách mới đúng.

Hạo Phong đưa Minh Trang lên tầng 2. Anh bỗng nhiên chạy đi đâu mất, để cô ngồi một mình.

Cô nghĩ gì mà lại theo anh đến đây? Không phải cô đã tự dặn mình không được bên anh nữa sao? Cô đứng là... Cô mềm yếu như vậy từ bao giờ..

Đột nhiên, điện tắt. Minh Trang còn đang lúng túng thì trên màn hình lớn của quán hiện lên dòng chữ:

” Tặng người con gái của tôi”

Trái tim cô bỗng nhiên như muốn nổ tung. Hai má đột nhiên nóng bừng.

Dòng chữ hiện ra chưa bao lâu, trên sân khấu nhỏ của quán, có một người con trai xuất hiện. Phải, chính là anh- Minh Hạo Phong.

Anh nhếch môi cười, âm nhạc nổi lên. Anh nói vào micro:

- Đầu bò, anh nghĩ rồi, nghĩ kĩ rồi. Chiều nay lúc em không nhận điện thoại của anh, em biết anh đã lo như thế nào không hả? Anh nhận ra, anh không thể không có em. Nên...anh

Anh không nói hết câu, anh bắt đầu hát:

”Baby life was good to me

But you just made it better

I love the way you stand by me

Throught any kind of weather

I don't wanna run away

Just wanna make your day

When you feel the world is on

your shoulders

Don't wanna make it worse

Just wanna make us work

Baby tell me i will do whatever

It feels like nobody ever knew me until you knew me

Feels like nobody ever loved me until you loved me

Feels like nobody ever touched me until you touched me

Baby,nobody,nobody until you”

Minh Trang nhìn Hạo Phong. Nước mắt cũng chảy ra từ bao giờ.

Không ngờ, anh hát hay như vậy.

Cũng không ngờ, anh đang tỏ tình với cô.

Màn hình lớn bỗng hiện dòng chữ :

” Làm bạn gái anh nhé”

Nước mắt cô lại không kìm được, lăn dài xuống má. Người ta nói phụ nữ là sinh vật rất dễ cảm động. Không sai, cô đang rất cảm động, rất hạnh phúc. Chàng trai này khiến cho cô thật muốn tức giận nhưng không thể ngừng yêu thương.

Hạo Phong bước đến bên cô, nở nụ cười:

- Khóc cái gì chứ đầu bò.. Mà khóc cũng phải thôi, chắc là do em cảm động quá chứ gì?

Minh Trang đánh vào ngực anh:

- Cảm động cái đầu anh. Câu “làm bạn gái anh nhé”, anh nói với bao nhiêu người” rồi hả?

Hạo Phong bắt lấy đôi tay không yên phận của cô, kéo cô vào lòng, đưa tay ôm chặt lấy cô:

- Theo trí nhớ của anh, thì em là người thứ hai.

Anh không muốn nói dối cô. Anh sẽ không nói dối cô bất kì một điều gì nữa. Anh sẽ nói thật, anh không muốn giữa anh và cô có sự giấu giếm chen vào.

- Người đầu tiên là Mai Lan? - Minh Trang có chút đau lòng dâng trong lồng ngực.

- Ừ..

Minh Trang lặng lẽ đẩy Hạo Phong ra:

- Em...- giọng cô hơi run- rốt cuộc là người thay thế hay là người anh muốn chinh phục.

Nói rồi, cô quay lưng bước đi. Trái tim thất lại.

Nhưng cô đột nhiên bị giữ lại, bàn tay Hạo Phong ôm cô từ đằng sau, cầm anh tì lên vai cô:

- Ngốc! Xin em, đừng quay lưng bước đi như vậy. Vì mỗi lần em như vậy, trái tim anh thật sự rất đau.

Anh thừa nhận, anh từng yêu Mai Lan, cô gái đầu tiên khiến anh nảy sinh cảm giác muốn bên cạnh. Nhưng đến khi anh gặp em, anh nhận ra rằng, anh sợ mất em hơn nhiều. Anh từng tự hỏi, người anh yêu rốt cuộc là em hay Mai Lan. Cho đến trưa nay, khi thấy Mai Lan khóc, anh đã bên cô ấy nhưng khi nhận điện thoại của em, anh lại vô cùng lo cho em. Ngốc ạ, lúc ấy anh nhận ra em vô cùng quan trọng, cũng là cô gái duy nhất anh yêu lúc này.

Lần đầu tiên, anh nói chuyện nghiêm túc, chân thành và thật dài với cô như vậy.

Hốc mắt Minh Trang lại đỏ hoe, cô nhận ra giọng nói của anh cũng có chút run rẩy và vội vàng, bàn tay cũng vô thức siết chặt eo cô, y như nếu bỏ tay ra, anh lo rằng cô sẽ biến mất.

Cô quay người lại đối diện với anh. Cô tin anh. Niềm tin vô điều kiện. Kể cả tình yêu anh dành cho cô như thế nào, được bao nhiêu, thì cô cũng tuyệt đối không hối hận. Cô mỉm cười:

- Lần sau anh còn lén lút gặp Mai Lan, còn ôm cô ấy, thì anh coi chừng em.

Hạo Phong hơi ngạc nhiên:

- Em nhìn thấy?

Minh Trang khẽ gật đầu thừa nhận.

- Vì vậy em mới khóc?

Cô lại gật đầu.

- Đầu bò ngốc nghếch. - giọng của anh nghe rất dịu dàng, không hề có ý trách móc.

- Anh còn gọi em như vậy, em bỏ đi luôn cho anh coi.

- Em dám?

- Em đương nhiên dám.

Minh Trang xoay người, ra dáng sắp đi thật. Hạo Phong vội ôm lấy cô:

- Gan em to thật đấy. Để sau này xem anh trị em thế nào.

Cô lè lưỡi, ánh mắt tinh nghịch nhìn anh. Anh khẽ cúi xuống, hôn lên mái tóc của cô, nhẹ nhàng nói:

- Làm bạn gái anh nhé?

Minh Trang khẽ gật đầu.

- Anh bao cả quán này?- cô tò mò hỏi anh.

- đương nhiên.

- Anh chuẩn bị mấy thứ này chỉ trong một buổi chiều?- Minh Trang chỉ vào hoa, sân khấu và cả màn hình lớn.

- Thời gian hơi gấp. Anh cũng không kịp chuẩn bị nhiều.

Cô đột nhiên vòng tay ôm anh, giọng nói ngọt ngào:

- Với em, thế này là đủ rồi.

Hạo Phong ôm lại cô, đôi môi bỗng nở nụ cười hạnh phúc.

- Anh à, sao anh lại chọn Feels?- cô hỏi anh

- Vì lần đầu anh gặp em ở đây. Anh cũng muốn bày tỏ với em ở nơi này.

Minh Trang nhìn vào mắt anh. Không nghi ngờ gì cả, anh với cô rất chân thành.

Hạo Phong tiếp:

- Nếu em chưa thấy đủ lãng mạn, mai anh sẽ tỏ tình “lại”.

Minh Trang bật cười:

- Vậy khi anh tỏ tình lại, em từ chối làm bạn gái anh nhé?

- Em dám? Em hối hận cũng muộn rồi, bây giờ em chỉ được bên anh thôi, không chạy được đâu.

.....

Hai người bên nhau, như vậy là quá đủ...

Em biết không? Ngày anh bị từ chối cũng là ngày em xuất hiện. Ở ngay đây- quán cafe Feels, nơi mang tên những cảm nhận.

—— The end ——

_____hòan_____

lời tác giả: truyện cũng hết rồi. Thật là mình cũng không nỡ :))))). Cảm ơn các bạn đã ủng hộ mình trong thời gian vừa qua. Nếu được, mình sẽ còn sáng tác tiếp những truyện khác. Bye bye:))))

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngoc-la-anh-hay-em>